

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Prosinec 2020

ŽIVOT V KRISTU

Vánoční čtení

Příběhy ze života, vtipy...

Holky sobě

Konference Když se čas zastaví

Diakonie

Přátelská posezení pro seniory

BŮH A MY

Vážení a milí čtenáři, poněkud pohnutý rok se nám pomalu, ale jistě dokutálel do konce a s ním přišlo i vánočně laděné vydání našeho/vašeho časopisu.

Na říjnové Radě časopisu jsme rozpracovávali témata na následující měsíce. K Vánocům to chtělo něco mile pozitivního, co pohladí, potěší, povzbudí, tudíž to vyhrálo téma: Immanuel.

Ano, Immanuel, Bůh s námi! Kolik z nás si to v posledních měsících muselo intenzivně připomínat? Kolik z nás prošlo zkouškou víry třeba kvůli tomu malému viru? Ani já jsem nebyla výjimkou. Přes některé členy naší rodiny se proběhl covid, někteří jsme měli co do činění s jinými zdravotními obtížemi. Když mě sbírali ze země na chodbě urgentu, hlavou mi létalo opravdu ledacos... Kam se podělo to „Neboj se, jen věř?“ Byl to boj o víru. Nezní vám to povědomě?

Pán prováděl masivní revizi mé víry. Nakolik mu důvěřuji, nakolik bych vše ráda měla pod kontrolou? Nemůžu si „foukat“, nezvládla jsem to na jedničku. Doufám však, že mě to i něco naučilo. Minimálně to, že už mi není dvacet let. Žel, ani dvacet pět. ☺ A že se můžu strachovat a šéfovat věci, jak chci, stejně na Bo-

žím plánu nezměním vůbec nic. Postupuji tedy k vyššímu levelu „hry“ – učím se s důvěrou přebývat v jeho blízkosti. (Ž 34,1–11) Ano, Immanuel, Bůh s námi.

K tématu jsem dostala zadání – sehnat dramatický životní příběh, kdy dotyční zakusili, že Bůh je s nimi. Kde ho hledat? Komu zavolat? Koho oslovit? O nikom ani o žádném takovém příběhu neví... Do toho dorazily zmíněné choroby, probíhala práce na listopadovém čísle, tudíž hledání zůstalo u ledu. Jelikož je ale Immanuel i se mnou a Pán dobře znal moji situaci, musela se Zuzka Kostelníková nabourat. ☺ Myslím, že její zkušenost zadání přesně vystihuje. Dramatický příběh Šárky Koritákové, který jsme my sestry slyšely na říjnové konferenci pro ženy, také dokonale naplňuje skutkovou podstatu zadání.

Dívám se zpátky na opravdu náročný říjen, jak nás Pán prováděl nemocmi, dával sílu pracovat, shánět materiál na další čísla, a vskutku můžu vyznat, že nás nenechal ve „štychu“. Prostě Immanuel.

Přeji vám příjemné čtení! V koutku duše toužím po tom, aby nám, kteří jsme už tímto temným údolím prošli, i nám, kteří jím ještě procházíme, přineslo ten pravý pokoj z výsosti a naplnilo naše srdce radostí. Vždyť přece Immanuel... A nejen o Vánocích!

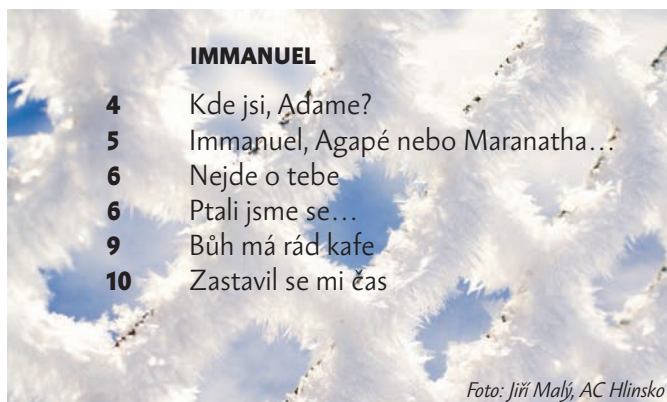
Za redakci

Ivana Bartíková

Čtěte víc, čtěte Život v Kristu!

Slovo biskupa

3 Co se můžeme naučit od pastýřů

IMMANUEL

- 4 Kde jsi, Adame?
- 5 Immanuel, Agapé nebo Maranatha...
- 6 Nejde o tebe
- 6 Ptali jsme se...
- 9 Bůh má rád kafe
- 10 Zastavil se mi čas

Foto: Jiří Malý, AC Hlinsko

Holky sobě

- 12 Když se život zastaví...
- 12 Konference a já
- 13 Na co spoléháme?

Mesiáš podle Matouše

- 14 Dělníci jedenácté hodiny

Diakonie

- 16 Přátelská posezení pro seniory

Svědectví

- 17 Otec zná naše potřeby

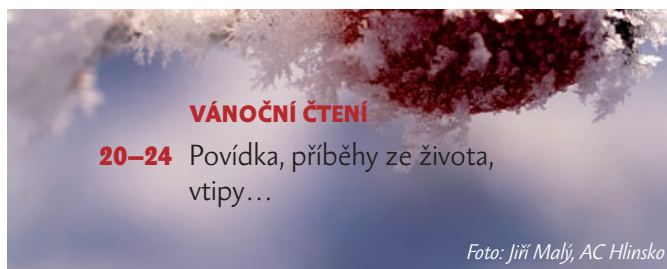

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

- 18 Sardy

Dětem

- 19 Samík a Hot Wheels

VÁNOČNÍ ČTENÍ

- 20–24 Povídka, příběhy ze života, vtipy...

Foto: Jiří Malý, AC Hlinsko

Představujeme

- 26 Encounter nebyl naší první zkušeností

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: 123rf.com • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím. Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce. Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

Co se můžeme naučit od pastýřů

„Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid.“ (L 2,10)

Drazí bratři a sestry, již podruhé v krátké době bych se chtěl věnovat tématu radosti (naposledy jsem o tom psal v říjnovém článku). Ale myslím, že to vůbec nevádí. Obzvláště v této době, kdy všichni potřebujeme pozitivní emoce, abychom zvládali všechna ta protikoronová opatření. A tak dovoluji, abych téma radosti znovu otevřel, tentokrát v souvislosti s Vánoci.

„Zvěstuji vám velikou radost“ nebo také podle jiného překladu „dobrou zprávu“. To byla slova andělů k pastýřům v tu noc, kdy se narodil Ježíš. Dále v textu čteme, že pastýři spěchali do Betléma, kde našli dítě v plenkách položené do jeslí.

Nebývá obvyklé, aby andělé přicházeli k lidem s takovýmto poselstvím. V Bibli je sice celá řada příběhů o tom, že se anděl ukázal člověku, aby mu zvěstoval důležitou zprávu, ale tento příběh je přesto ojedinělý: anděl se neukázal jedinci, ale hned celé skupině lidí, pastýřům hlídkujícím u stáda. A nebyl sám, nýbrž spolu s ním se zjevilo početné nebeské vojsko. Vše nasvědčuje tomu, že šlo o událost mimořádného významu. A šlo o událost radostnou, přinášející pokoj lidem na zemi.

Křesťané na celém světě si tuto událost každoročně připomínají. Minimálně alespoň o Vánocích si ji připomenou i lidé mimo církev. Máme ji spojenou s celým tím vánočním folklórem – „Nesem vám noviny, poslouvejte, z betlémské krajiny, pozor dejte.“ Tuto a podobné písně slycháváme v adventním období všude, že už nás ani nenapadne přemýšlet nad jejich slovy. Má otázka spočívá v tom, nakolik to byla a nakolik to dnes opravdu je radostná zpráva.

Jako křesťan nepochybuji o historické věrohodnosti biblického příběhu. Věřím, že tu noc se opravdu narodil Spasitel. Jen se na to chvíli zkouším dívat očima člověka naší doby, pragmaticky a kriticky. Kladu si otázku, co ti pastýři z toho měli? Běželi do Jeruzaléma,

našli malé dítě (s rodiči, kteří byli chudší než oni), a to bylo všechno.

Když člověk spatří nebeské vojsko a anděla ohlašujícího takovou zprávu, očekává, že se věci dají dramaticky do pohybu. Že se něco změní. Ono se však nezměnilo nic. Třicet let Ježíš vyrůstal v ústraní, aniž by na sebe jakkoli poutal pozornost. Napadá mě, co ti pastýři během těch třiceti let dělali? Zázitek to byl tenkrát tak silný, že nebylo možné jej zpochybnit, na druhou stranu, všechno jelo ve stejných kolejích. Římané stále okupovali jejich zemi, chudí byli stále chudí. Když mi někdo slíbí „velikou radost“ a nechá mě třicet let čekat, není to cynismus?

Když po uplynutí té doby zahájil Ježíš veřejnou službu, věci chvíli vypadaly nadějně. Zástupy lidu vážně uvažovaly o tom, zda to není zaslíbený Mesiáš. Pokud ti pastýři byli stále naživu (a já si myslím, že ano), možná že byli nejhorlivějšími členy zástupu, který Ježíše následoval. Říkali si: „Tak přeci těch třicet let nebylo nadarmo!“

Jenže... Věci se vyvíjely jinak, než si zástupy představovaly. Ježíš byl ukřižován, vzkříšen, pak následovaly generace prvních křesťanů, které procházely v podstatě neustále nějakým utrpením a pronásledováním. Stále ještě mluvíme o radostné zprávě? Dnešní skeptik může říct: „Uplynulo dva tisíce let, a nic se nezměnilo.“ Buď je to z Boží strany

ti. Koneckonců první zázrak způsobil právě na svatbě. Jako Mesiáš byl „pomazán olejem veselí“ (Ž 45,8). První generace křesťanů mohla lidem připadat všelijak, mohli si o nich myslet, co chtěli, ale nikdo jim nepřel, že to byli velmi radostní lidé. Když Pavel založil nový sbor, zanechával jej vždy naplněný „radostí a Duchem svatým“. Všichni tenkrát věděli, že Boží království nespočívá tom, co jíme, ale především v radosti z Ducha svatého (Ř 14,17).

Umět se radovat navzdory okolnostem vyžaduje víru. Alespoň nyní, dokud je svět takový, jaký je. Křesťan musí vidět neviditelné, musí se učit vidět onu Boží slávu, jakou tenkrát viděli ti pastýři. Ano, přesně k tomu jsme povoláni:

„Z toho se radujte, i když snad máte ještě krátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece těž bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“ (1Pt 1,6–9)

Někomu by toto poselství mohlo připadat příliš abstraktní, mimo realitu každodenního života, ale opak je pravdou: právě ty neviditelné věci mají své vyústění v každodenním jednání. Neviditelný zdroj radosti dává sílu překonávat všechny možné viditelné pře-

Pokud jsou moje představy v rozporu s Božím slovem, chyba je na mé straně.

opravdu cynismus poslat legii andělů a slíbit lidem „radostnou zprávu“ s tím, že ještě nejméně dva tisíce let budou čekat, než se něco opravdu viditelně změní, anebo se na celou věc musíme dívat jinými očima.

Za ty roky, co čtu Bibli, jsem se naučil jedné důležité zásadě. Pokud jsou moje představy v rozporu s Božím slovem, chyba je na mé straně. V tomto případě je tomu stejně. Bůh je úplně jiný, než si dokážeme představit. Principy Božího království odporují našemu smyslu pro logiku, a abychom byli schopni radovat se tam, kde pro to zdánlivě není důvod, musíme projít proměnou mysli. Andělé pastýřům opravdu zvěstovali radostnou zprávu, a od té chvíle je důvod k radosti.

Když Ježíš nastoupil veřejnou službu, došlo k něčemu, co můžeme nazvat „revolucí radosti“. Učil o tom, že Boží království je podobné svatbě, tedy radostné události.

kázky a strasti. Neviditelný zdroj lásky inspiruje křesťany ke skutkům, které bez nadsázky ovlivnily svět jako nic jiného. Neviditelný zdroj víry dává sílu a inspiraci k životu celým generacím Ježíšových následovníků – a ty ani já nejsme výjimkou.

A tak na závěr, když Bible říká, že se máme radovat, jednoduše poslechněme. Oné noci, kdy došlo k andělskému zjevení v pastvinách nad Betlémem, se věci opravdu daly do pohybu. Žijeme v době, kdy duchovní pravdy přijímáme skrze víru, ale to neznamená, že nejsou skutečné. Taková jsou prostě pravidla hry. Jednoho dne se Ježíš stane viditelným pro celý svět, ale radovat se můžeme již nyní. On je Immanuel, Bůh, který je s námi.

Přeji Vám požehnaný čas adventu i vánočních svátků.

Martin Moldan
biskup

Ilustrační foto

Kde jsi, Adame?

Připadl na mne nelehký úkol – napsat článek na téma: Immanuel, co znamená pro mě, pro naše bližní a jak to vůbec náš Bůh zamýšlel. Celý týden jsem se modlil, než jsem začal psát řádky pod vedením Ducha svatého, který mi připomínal nádherná místa z Bible. Sám jsem byl chvílemi povzbuzován Božím plánem pro každého člověka, ale i napomínán z toho, co jsem já jako součást církve nenaplnil.

Ano, kde jsi, Adame, člověče? Kde jsi, když se skrýváš a Bůh na tebe volá? On chce být s námi od počátku a hledá nás, volá na nás, hovoří k nám – sám Bůh, Immanuel. Jedinou věcí, která způsobuje strach a schovávání se před Bohem, je neposlušnost Božím slovu – hřích (Gn 3,8–10).

V celé historii lidstva vidíme, že přestože se člověk vzdálil od Boha, On ho vyhledával tak, jako otec marnotratného syna če-

kal a vyhlížel návrat svého syna. Důvod? Bezpodmínečná láska, která zlomí každý hřích, vinu i neodpuštění. To byl důvod, proč jsme si v Hlučíně zamilovali celé město i region. Jsem moc vděčný Pánu za místní církev, která nese tuto vizi a stále ji naplňuje. Bůh sám chtěl být a stále chce být s námi až do skonání věků.

Nemohu taky nevzpomenout Mojžíše, který nechtěl jít do zaslíbené země bez Boha a jeho přítomnosti. Celý tento příběh je popsán v Ex 33,12–23. Tak jako Mojžíš, i my jsme prožili zklamání z lidí, avšak to největší bylo zklamání sám ze sebe. To považuo-

Bibli a řekl jsem si, proč ne? Další nauka, filosofie i náboženství.

Po přečtení Evangelia Jana a Kazatele jsem byl na kolenou a Bůh Immanuel mě navštívil – ještě dnes mě z toho mrazí – vše se totálně změnilo. Díky tomu, že On přišel, protože mě hledal a miloval a nemohl se už dál dívat na mé pokusy ho najít. ☺ Mojžíš nechtěl jít dál bez Immanuele a čekal, a Bůh odpověděl a zařídil vše potřebné (Ex 33,13–14). Mojžíš jde dál a žádá maximum – žádáme i my maximum pro náš sbor a města? Bůh vyslyšel Mojžíše a chce vyslyšet i nás. Prosme o jeho přítomnost, a ne o lepší psychologické pří-

Mojžíš nechtěl jít do zaslíbené země bez Boha a jeho přítomnosti.

ji za klíčové v životě každého učedníka Pána Ježíše Krista. Je to obrovská milost, pokud si to člověk uvědomí a přimkne se k Bohu Otcí. Mne to potkalo poprvé před 34 lety. Znal jsem pouze filosofického Boha a utkvěla mi věta z Chasidských příběhů Martina Buber: „Hledáš oheň? Najdeš ho v popeli.“ Ano, byl jsem sám v popelu beznaděje, prázdnoty, pýchy, sobectví apod. A tak jsem začal číst

ručky, jak být lepším služebníkem. Na mých cestách po sborech u nás i v USA, Indii, Izraeli, Holandsku, Dánsku, Ukrajině, Polsku a Slovensku jsem si všiml, kde lidé zakoušejí Boha Immanuele a kde naopak ne. Prorok Izajáš prorokuje v Iz 7,14, že sám Panovník dá znamení, když mluví o Ježíši – ano, ta dívka porodila a dala mu jméno Immanuel – jaká naděje pro všechny lid – Boží plán je

pro všechny, nejen pro VIP v církvi. On sám dá znamení, ne lidé, ne naše horlivost. A stalo se to v Mt 1,18–25.

Může být Bůh ještě více s lidmi než skrze svého Syna Ježíše – Immanuele? Nic víc už není pod sluncem, chvála Bohu za Krista v nás. Všimněme si, že Immanuel znamená především Bůh s námi, a ne my s ním. Až mnoho arogance, pýchy a neznalosti je kolem nás, žel i ve sborech, kde se za Boží přítomnost zaměňuje dokonalý program a jiné věci. Prohlašují se gesta i fráze typu „můj tatka, kámoš Ježíš“ atd. V J 15,14 čteme, že pokud nás sám Ježíš nenazve svými přáteli a nečiníme-li to, co On přikazuje, zůstane nám jen prázdná proklamace a teorie. V J 15,16 jasně říká Pán „*ne vy, ale já jsem si vyvolil vás*“.

Církev není v krizi ani v tomto těžkém čase různých omezení a opatření a náš Bůh Immanuel je s námi stále do skonání věků. Krize? Skrytá příležitost. Nyní jsme přešli na vysílání na YouTube a lidé v okolí mohou slyšet kázání dvakrát více. Skvělé možnosti, skvělá církev, která má skvělého Boha Immanuele. Lidé kolem nás očekávají povzbuzení více než kdykoli předtím. Dejme jim příležitost poznat hledajícího Boha.

Nechci zde psát o tom, co dělám já, náš sbor, ale o nádherném Bohu, který dává chtění i činění. Člověk si nemůže nic přivlastnit, pokud mu to není dáno shůry J 3,27. Chci psát o úžasném milujícím Bohu, který nás usilovně hledá.

Jednou jsme s Janem Honusem (*zástupce pastora AC Hlučín, pozn. red.*) předali evangelium i pozvání na evangelizaci do pronajaté kaple jednomu pánovi. Jeho reakce byla děsivá, až nebezpečná. Ten muž začal křičet, že nás spálí a zničí satan. Byl zřejmě posedlý demony, byl na něj děsivý pohled – skákal a my se mohli jen modlit. Viděl jsem, jak Honza usilovně volá k Pánu a já pro toho pána přijal slovo lásky od Boha: „Prosím, nezložte nám, protože my máme takový neviditelný štít víry, a to se od nás odrazí a může ti to ublížit. To my nechceme, protože tě máme rádi a náš Otec v nebi tě miluje.“ Nastala okamžitá proměna a celá atmosféra se úplně změnila. Přijal pozvání na evangelizaci a hádejte, kdo seděl v první lavici v kapli a šel na výzvu dopředu? Ano, ten šílený nenávidný chlapík. Sláva Pánu. Bůh hledá, i my hledáme. Ježíš také hledal, co zahynulo. Kéž církev plná Boha Immanuele jde ke ztraceným s tím úžasným faktorem, kterým je Láaska. Ať je vidět a slyšet, neschovávejme se jako Adam s Evou. Bůh stále zamýšlí být s tebou, hledá tě a mluví k tobě.

Přeji vám zakoušet každý den toho velikého Pána Ježíše Krista – Immanuele.

Lubomír Bednárek
pastor sboru AC Hlučín

Immanuel, Agapé nebo Maranatha...

jsou slova, která se v křesťanských kruzích stala symboly určitých myšlenek.

Immanuel – Bůh je s námi, Maranatha – Pane, přijď, Agapé – Boží láska.

Používáme je nejen proto, že zdůrazňují určité hodnoty, ale také jejich cizojazyčný tvar v sobě nese právě snahu danou myšlenku nějak zdůraznit, ozvláštnit, zajímavě podat. Mimo církevní kruhy však mohou působit značně nesrozumitelně, podobně jako katolická bohoslužba v latinském jazyce. Naštěstí pár slov, která takto užíváme, je stále ještě možné vysvětlit.

Co však může být už hůře vysvětlitelné nám samotným, je jejich obsah. Možná právě proto se témata kázání tak často opakují. Jako by se církev stále snažila přijít na kloub ještě hlubšímu obsahu známých témat.

Když jsem byl osloven, abych k tématu Immanuel něco napsal, vnitřně jsem prskal nad zvolenou látkou, protože jsem si snad už nic „profláknutějšího“ neuměl představit. Jenže když se na tu tak známou pravdu podíváme hlouběji, stejně máme o čem přemýšlet.

Izraelský národ se upínal k narození svého Spasitele. Očekával nejen duchovní obnovu, ale také politické změny. Opravdu tomu takto věřili. Představte si, že očekáváte politiku, který na zemi udělá pořádek. Máme vůbec na tuto představu dnes víru? A představte si, že ti lidé tomu takto věřili. Věřili věcem,

nad kterými jsme už dnes zlomili hůl. Ne že bychom nevěřili v příchod Ježíše, ale představa reálné obnovy jejich národa byla mnohem praktičtější než naše snění o znameních v oblacích někdy v budoucnu. Oni potřebovali reformu ihned. Nejlépe už dnes, a i to bylo pozdě.

Ale pryč od politiky. Věnujme se duchovní stránce věci. Co pro tebe znamená, že Bůh je s tebou?

Věříme, že Bůh existuje, že Ježíš je Boží Syn, že zemřel na kříži, že jsme spaseni a že Bůh je s námi. Ono je celkem lehké věřit věcem, které si neosaháte a které se ani trochu neblíží víře v narození super politika, kterého zoufale potřebujete.

Skutečnost, že Bůh je s námi, něco praktického také znamená. Co to znamená pro tebe? Kde bereš jistotu, že Bůh je skutečně s tebou?

Může to být samozřejmě tvůj názor, protože je to křesťanská doktrína s platností tvé modlitby spasení, nebo tomu můžeš skutečně věřit.

Věřit, že Bůh je s tebou, ale například znamená:

- Nebát se, nerozčilovat se, neřešit tolik své všední starosti, ale radovat se a sdílet se o Bohu, který s námi reálně je.
- Víru v to, že Bůh je s námi, by měla mít praktický vliv na náš život, naše chování a naše myšlení.

Jestli se stala jen heslem, kterým se utěšujeme o jistotě své spásy, aniž bychom z ní reálně čerpali už zde na zemi, začněme více přemýšlet o tom, zda s námi Bůh skutečně je a zda se tím náš život nějak liší od dalších lidí, kteří ani netuší, co slovo Immanuel znamená...

Pavel Harabus
pastor sboru AC Brno

Ilustrační foto

Nejde o tebe aneb Stará smlouva vs. Nová smlouva

Jde o Boha. To je jedno z klíčových poselství, které v církvi kážeme. Pochopení Nové smlouvy přirovnávám k počítačovému systému – pokud si nahraješ nefunkční systém, nepoběží správně žádný z programů. Někde totiž bude systémová chyba. Pochopení Nové smlouvy nám otevírá cestu k celému křesťanství. Pokud ji nepochopíme správně, křesťanství se nám stane utrpením a nebudeme umět ten obrovský balík správně „vytěžit“. V Nové smlouvě se všechno děje na základě víry. Víra je vstupní branou do Nové smlouvy. Bez víry nebudeme moci přijímat věci, které Nová smlouva pro nás má.

Ježíš působil ve společenství silně náboženských lidí. Židé, rabíni kladli velký důraz na dodržování zákona. A farizeové poukazují na to, že Ježíšovi učedníci nedodržují zákon tak, jak oni tomu rozuměli. Ježíš neváhá a předkládá jim podobenství: „*Nikdo neutrhne kus látky z nového šatu a nezalátá jím starý šat; jinak bude mít díru v novém a ke starému se záplata z nového nehodí. A nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno roztrh-*

ne měchy, samo vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se musí dát do nových měchů. Kdo se napije starého, nechce nové; řekne: „Staré je lepší.“ (L 5,36–39)

Tohle podobenství se citovalo vždy, když v církvi vznikalo nějaké nové hnutí. Ať už se tento úsek Písma používal jakkoli, chci poukázat na to, že mluví o Staré a Nové smlouvě. Ježíš farizeům vysvětluje, že nemůžeme míchat Starou smlouvu s Novou dohromady. Pokud smícháme nové víno se starým, měchy se roztrhnou a nevyužijeme ani jedno, ani druhé. Křesťané dodnes ty věci neustále míchají dohromady, a proto z Nové smlouvy nenačerpáme, co bychom mohli.

Ve Starém zákoně bylo všechno posta-

Náš křesťanský život jde však neustále nahoru dolů. Uděláme něco špatně a máme pocit ajaj, Bůh se na mne zlobí. Hned se snažíme dělat dobré skutky, prosíme Boha o odpuštění a většinou to trvá den dva, než se naše svědomí zase uklidní a máme pocit, že se Bůh na nás usmívá. Jenže Bůh se na nás usmíval celou dobu! Celý problém tkvěl jen v naší mysli. Pokud k Nové smlouvě budeme přistupovat na základě Staré smlouvy, z Nové nic nezískáme, naopak zůstaneme stále ve Staré. Jsme svatí, protože On je svatý, ne proto, že my jsme svatí. Jsme zdraví, protože On je zdravý, ne proto, že se o nás zrovna žádná nemoc nepokouší. Jsme tím, kým je On. To je podstata Nové smlouvy.

*Bez víry nebudeme moci přijímat věci,
které Nová smlouva pro nás má.*

veno na poslušnosti. Pokud jsi poslouchal a plnil zákon, dostával jsi požehnání. To je to áronské požehnání (viz Nu 6,24–26). Pokud jsi přijal Ježíše Krista do svého života, pak se Bůh na tebe dívá skrze Ježíše jako na jeho bratra. Kdyby od tebe odvrátil svou tvář, musel by ji odvrátit i od Krista. Bůh nikdy od Krista neodvrátí svoji tvář (to udělal jen jednou, když Ježíš na sebe bral hříchy světa), a tím pádem ani od tebe, jsi-li v Kristu.

Ježíš na kříži v Janovi 19,30 řekl: „*Dokonalno jest.*“ Tím řekl, že Stará smlouva byla naplněna nebo završena. Stará smlouva skončila Ježíšovou smrtí na kříži. Říká se, že Ježíš přišel naplnit zákon. Ano, ale naplnění zákona, kromě výkladu, že ho dodržíte přesně, může také znamenat, že se zákon již naplnil, že to, co bylo v podmínkách zákona, se už dovršilo. Zákon tedy více nepotřebujeme, neboť už neplatí. Jako příklad si vezmeme smlouvu při koupi auta. Vy za auto zaplatíte,

Foto: Nina Bartíková
AC Olomouc

Ptali jsme se...

Co pro mě znamená Immanuel?

Boží jméno Immanuel je pro mě velice vzácné. Cítím z něj Boží blízkost, to, že je stále se mnou, mezi námi. Vnímám ho jako Boží ujištění o jeho lásce k lidstvu.

*Ráchel Hladká
AC CBH Karlovy Vary*

Bůh je s námi. Tedy na naší straně. Někdy můžeme chápat Pána Boha jako našeho nepřítele nebo jako osobu, která se stará jen o svoje věci. On

je ale ve skutečnosti náš největší fanda. Raduje se z našich vítězství, je zklamaný z našich proher. Dokážu si představit, že má tričko s mým logem, čepici s mými barvami a dívá se na můj zápas.

*Petr Škopek
AC České Budějovice*

Jistotu, že je Bůh s námi i v této divné době. Že je to On, kdo má všechno pod kontrolou, ať se děje cokoli, a že je to On, kdo má ve všem poslední slovo. Immanuel mě naplňuje svým pokojem.

Gabriela Cichá, AC KC Český Těšín

druhá strana vám předá automobil, přepíše se a je to. V tu chvíli je smlouva naplněná, de facto skončila. Není neplatná, ale byla naplněna. Obě strany daly, co měly, smlouva byla naplněna a dál už jí není potřeba.

Stará smlouva má šest set a něco přikázání, co dělat a co ne. Díky nim přesně víte, kdo je dobrý a kdo ne. V Nové smlouvě je všechno postavené na milosti a na vztahu, a ještě navíc na odpuštění, a to nám v tom dělá trochu zmatek. Ptáme se s farizeji, jak to, že hříšník je najednou na hostině? Ježíš nás však nechává na pochybách: Já jsem tady, abych odpustil hříchy, abych léčil ty, kteří potřebují uzdravení. Farizeové to nechápali, protože ochutnali staré víno. Stará smlouva je „lepší“, protože je v ní jasný pořádek, a Ježíš v tom udělal „nepořádek“.

Do Nové smlouvy vstupujeme vírou. Součástí Nové smlouvy je i to, že jaký je Ježíš, takoví jsme my. „V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.“ (1J 4,17 ČSP) Nejedná se o nás. Nejde o to, jak dobří nebo jak zlí jsme. Jde o Ježíše, o vztah s Kristem. Stejně, jak se Bůh dívá na Ježíše, dívá se na nás. Může Bůh vidět Ježíše hříšného? Nemůže. Nemůže vidět ani tebe jako hříšného, pokud jsi v Nové smlouvě. Naskakují vám otázky: Co ten a tamten? Přesně to řešili farizeové. V Nové smlouvě jsme vykoupeni obětí Ježíše. Není to naší zásluhou. To však neznamená, že nás On a jeho slovo neproměňují a nerosteme ve svatosti. Důležitější je, jak vnímáme vlastní spasení. Nejde o to, jak jsi dobrý nebo zlý, ale o to, že to Ježíš vzal na sebe, a pokud jsi ho přijal, získáváš v něm všechno to, co má On. „Tak je i psáno: První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím. Ale ne nejprve duchovní, ný-

Ilustrační foto

brž duševní, a potom duchovní. První člověk je ze země, z prachu, druhý člověk Pán z nebe. Jaký je ten pozemský, takoví i ti pozemští; a jaký ten nebeský, takoví i ti nebeští. A jako jsme nesli podobu pozemského, nesme také podobu nebeského. Toto vám říkám, bratři, že tělo a krev nemůže být dědicem Božího království ani porušitelné nebude dědicem neporušitelného.“ (1K 15,45) Pokud jsme přijali Ježíše Krista do svého života, musíme přestat míchat staré a nové víno dohromady. Přesně to Pavel vysvětluje na prvním a posledním Adamovi.

První Adam byl v Genesis 1, poslední Adam je Ježíš. Všichni lidé mají lidskost i tělo po Adamovi. Pavel však říká, že pokud jsme přijali Ježíše, získali jsme DNA Ježíše a neseme podobu nebeského Adama – Ježíše

Krista. Jako jsme po Adamovi všichni lidmi, po Ježíši jsme všichni jeho sourozenci. Jsme s ním spojeni.

Pavel říká, že tělo a krev nemůže být dědicem Božího království. Co to znamená? Snažíme se ho uchopit skrze tělo a krev, což je taková symbolika našeho snažení. Skrze vlastní snahu se snažíme posvětit nebo uzdravit nebo něco pro to udělat. Bible říká, že to nejde. Pokud se třeba snažíš přestat kouřit sám ze své síly, Pavel říká, že tak nikdy nedosáhneš Božího království. Království totiž vychází z nové DNA. Když se narodíme znovu, narodíme se z Ducha a jsme jako Ježíš. Pak skrze víru můžeme stát na všech zaslíbeních a na tom, že jsme jemu podobní.

Immanuel je to, že Bůh se nám zjevil ve svém Synu. A pokračování je v tom, že tak Bůh miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Tak já vnímám Bůh s námi.

Richard Kováč
AC Olomouc

On byl, je a bude s námi na věky věků. Immanuel by měl být pro každého věřícího vším v jeho životě. Je pro nás tou skálou a jistotou ve dnech našeho žití zde. Ať se nám daří nebo nedaří, On je tu vždy pro nás. Důvěra v něho je pro mne rozhodující, On ví nej-

lépe, co je pro mne dobré. „I kdybych měl jít údolím stínu smrti, ničeho zlého se nebojím, neboť ty se mnou jsi: tvůj prut a tvá hůl mě konejší.“ (Ž 23,4) Nechme se jím vést, a určitě dojdeme do cíle!

Michal Hubinák
AC Olomouc

Immanuel je hebrejské jméno a už při jeho vyslovení cítím, jak se ve mně rozlévá uzdravující pokoj. Jak tak o tom přemýšlím, dochází mi, že Pán Ježíš dostal jiné jméno než Immanuel, ale nedošlo k žádnému omylu, protože On jím prostě je – Bůh s námi. Co se týká mé osoby, vím, že Bůh je se mnou ode dne, kdy jsem ho o to poprosila (18. listopadu 1980 ♥). A víte, co je úžasné? Že Bůh byl

se mnou ještě dřív, než jsem se narodila, byl i s vámi, je s námi a bude s námi, protože nám to slíbil, a co Bůh slíbí, to udělá.

„Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, ti požehnal při všem díle tvých rukou. Zná tvou cestu touto velkou pustinou. Těchto čtyřicet let byl Hospodin, tvůj Bůh, s tebou, a neměl jsi v ničem nedostatek.“ (Dt 2,7 ČSP)

Mária Sýkorová
AC Břeclav

Co pro mě znamená Immanuel? Vždy, když otevřu kohoutek své fantazie a přemýšlím o Immanueli, představím si podzimní zahradu. Uprostřed je starý opuštěný dům. Zbarvené listí objímá zdi. Paprsky západu slunce prosvítají okny a poukazují na jednotlivé

Jak vstupujeme do Nové smlouvy? Jak se s Kristem spojíme? Věřím, že skrze víru. Víra jsou vstupní dveře ke spojení s Kristem. Stará smlouva stála na poslušnosti zákonu, ale Nová smlouva stojí na víře, přijímáme ji skrze víru. Skrze víru se stáváme tím, kým je Ježíš. Proto 1J říká, že ti, kteří uvěří, se stávají Božími dětmi, ti jsou jako On.

O víře Bible říká, že hory přenáší. V Židům 11,1 Pavel píše: „*Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, a důkaz skutečností, které nevidíme.*“ Víra vidí neviditelné, ale my ne. Když uvěříš, tvá víra způsobí, že najednou něco uvidíš a jsi schopen uchopit to, co bylo „iluzí“. To se pak stává skutečností. Pak může přijít uzdravení do tvého života, odpuštění hříchů, vítězství nad hříchem, zaopatření a další věci, které v Kristu máme a které jsou součástí Nové smlouvy. Věci, které nám Ježíš už dal.

Víra je fantastická a vzrušující, a přesto mnozí lidé, kteří okusili náboženství, říkají, že staré víno je lepší. Pokud patříš ke křesťanům, kteří se snaží skrze své skutky žít svůj svatý život (na kterém není nic špatného) a tím se snaží zasloužit si něco u Boha, minul jsi úplně všechno. Mícháš staré a nové víno. Může se stát, že ti nové víno bude ze začátku chutnat hůř, protože jsi byl zvyklý na staré, a můžeš se cítit nejistý. V Nové smlouvě je mnoho nejistoty. Je tam mnohem méně pravidel, zato je vše postaveno na vztahu. Buď miluješ, nebo nemiluješ. Všichni víme, že pěstovat vztah je náročnější než plnit zákon. Tam si odškrtneš splnění povinností a hotovo. Vztah znamená žít s ním, milovat ho.

Nový zákon po nás chce, abychom skrze víru uchvacovali ty věci do svých životů, naplňovali je a ony se stávaly. Zázraky vidíme ne proto, že jsme dost dobří, ale proto, že uchopíme věci, které dělá Ježíš. Když tak-

Ilustrační foto

vým způsobem budeme žít, začneme uvolňovat něco úplně nového.

V srpnu jsme spolu s naším misionářem, který pracuje mezi uprchlíky v Německu, evangelizovali na břehu jezera. Modlili jsme se i za nemocné. Byl tam jeden člověk s bulkou na hlavě. Ve víře jsem položil ruku na tu bulku, modlil jsem se a očekával uzdravení. Další den ráno už na hlavě neměl vůbec nic. Poslal mi fotky... Chci vás tímto navnadit a uvést do Božího království, do Nové smlouvy. Někdy k těm skutečnostem přistupujeme na základě Staré smlouvy, a nic nedostáváme. Snažíme se uprosit Boha, aby nás uzdravil. Ale co říká Nová smlouva? Že my máme uzdravovat. Snažíme se nějak uprosit Boha, aby od nás vzal hřích, ale Nová smlouva říká, že jsme takoví, jaký je Ježíš. Jestliže Ježíš nemůže hřešit, nemůžu hřešit ani já. Skrze víru se s tím potřebuji spojit a potřebuji přijmout ty věci do svého života.

Je mnoho věcí, ve kterých sám zápasím o víru. Léčím se s cukrovkou. Věřím však, že cukrovka nepatří do mého života. Nesměřil jsem se s ní a očekávám uzdravení. Mož-

ná některým věcem ještě nerozumím, možná se učím chodit ve víře, ale věřím, že jednoho dne budu svědčit o tom, že Bůh zasáhl a ta nemoc zmizela. Ještě všechno není dokonalé, pokud se nám něco nedaří, nemůžeme se cítit špatně, ale chťme více uchopit to, co pro nás má Bůh připraveno. Vstupme do Nové smlouvy a přestaňme k ní přistupovat na základě náboženství. V Nové smlouvě nejde o tebe, ale o něj. Mohu to uchopit jedině skrze vztah s ním, že se stanu jeho bratrem a dědicem. Všechno, co má Ježíš, mám i já. Všechno, co je v jeho království, je i moje. Ježíš v podobenství o marnotratném synovi říká tomu staršímu: „Proč sis to nevezl?“ Křesťané někdy říkají: „Pokud mě Bůh chce uzdravit, ať mě uzdraví. Pokud mi to Bůh chce dát, ať mi to dá.“ Co když nám ale Bůh říká: „Proč sis to nevezl?“ Můžeme také, až jednou přijdeme do nebe, uvidět, co všechno bylo v jeho království, a co jsme si nevezli, a spráskneme ruce: Mohli jsme žít úplně jiný život, ale nevezli jsme plnost Božího království...

Toto není evangelium prosperity, je to evangelium Království. Jsi Božím synem, jsi Boží dcerou a Pán Bůh tě chce naučit, jak žít život v Království. Přemýšlejme, studujme, hledejme, kým je On. Porozumíme-li, kým je, pochopíme, kým můžeme být my. Pak se jen budeme učit, jakým způsobem vstupovat skrze dveře víry. Jen vírou můžeme uchvacovat Boží království. Vírou vstupujeme do skutků, které má Bůh pro nás připraveny. Kéž to přinese radikální změnu do našich životů, do celé naší církve.

Stanislav Bubik, pastor sboru AC CBH Praha
YouTube: CBH Praha,

Staré víno je lepší, 6. 9. 2020
(přepis kázání, zkráceno, redakčně upraveno)

momenty z mého života. Při prvním kroku do domu oněmím a nedokážu nic popsat, ale cítím jistotu, radost a porozumění. Chtěl bych tolik říci, ale nejde to. A ani nemusím. On mi rozumí. Je tolik co říci, ale pro mě je nepopsatelný.

Marek Hecl
AC Zábřeh

V dnešní době, kdy převládá chaos a strach, někdy pocítujeme, že necítíme Boží blízkost a může se nám zdát, že je nám Bůh vzdálený, že nás neslyší. Můžeme se cítit mnohdy opuštěně a nejistě nebo mít dojem, že nás Bůh ignoruje, ale to je jedna velká lež. Bůh nám nejednou řekl, že je s námi, a nejen to – On nám opakovaně připomíná: „Ne-

boj se, Já jsem s tebou!“ Immanuel doslova znamená Bůh s námi. Je skvělé vědět, že je tady, pro nás a po našem boku. Immanuel, jak se zpívá v jedné chvále – Ty jsi odpověď všech mých dotazů... On je tou odpovědí, když se svět staví proti nám a my nevíme, co dělat, kam jít. Jak krásné je vědět, že nás neopustí, že se nás nezrekne, že jde celou dobu před námi, že nás posílá a v období zkoušek dá východisko.

Pro mě Immanuel znamená vědět, že se mám na koho obrátit, vím, že nejsem nikdy sama, když letím letadlem, vím, že se nemusím bát pádu, On to má pod kontrolou. Když jdu večer sama městem, vím, že mi posílá své anděly, kteří mě chrání ze všech stran, a když přijdou těžkosti a problémy, nehleď na to, jak velké jsou, svůj zrak upínám na Krista, na jeho velikost, jeho slávu. Když máme Boha, problémy, co vypadaly

jako hora, jsou najednou pouhým mravenčím. I když teď nevidím do budoucna a nemám odpověď na své modlitby a prosby, mám na paměti, že On jedná, i když to nevnímám a necítím. Ví, že On pořád pracuje, že se stará. On, který stvořil naše oči, že by neviděl? Pořád nás pozoruje a opatruje, ví o nás vše a neskonale láskou nás miluje a prokazuje nám denně tolik dobrého. Jen se podívejte na oblohu, kterou pro vás dnes stvořil, a přírodu kolem, kterou obléká, nezaopatří tím spíše nás? Denně rozdává svou novou milost a naději, možnost začít znovu. Přeji každému z nás, ať září z našich srdcí to jméno nad každé jméno – Immanuel. Kéž každý z nás cítí Boží blízkost a ví, že nás nikdy, nikdy neopustí. ☺

Jitys Cherry
AC Břeclav

Bůh má rád kafe

O víkendy jsem jela na brigádu do Olomouce na Flóru (zahradnická výstava), kde jsem měla prodávat lile. Moc ráda jezdím autem, je to pro mě čas, kdy můžu vypnout, jen tak si v klidu přemýšlet a mluvit s Bohem o svých i jeho plánech.

Kousek za Novým Jičínem jsem na mokré cestě dostala smyk. Jela jsem dost rychle, jelikož je to cesta rychlostní, dva pruhy jedním a dva druhým směrem. Tu cestu nakonec dost dobře znám, jela jsem automaticky, nepřemýšlela jsem o tom, že dost přší, je silný vítr a že je to úsek častých tragických nehod. Najednou jsem vjela do velké kaluže a v té vodě jsem nedokázala auto uřídit. Házelo to se mnou sem a tam po celé čtyřproudovce, udělala jsem hodiny a stále ještě ve velké rychlosti jsem vyjela do svahu v protisměru, projela keře a stromky a zapíchla to do dalšího svahu. Díky Bohu, že zrovna v protisměru nejelo žádné auto.

Vůbec nic se mi nestalo ani mě nic nebolalo, žádný šok. Celou dobu jsem měla pokoj, úplný klid a ten mám doteď. Jen jsem ve chvílích, kdy se všechno kolem mě rychle míhalo, tiše šeptala: „Bože, pomoz mi.“

Podívala jsem se za sebe a nechápala, jak jsem se dostala tak daleko od cesty a jak je

možné, že se auto v tom svahu nepřevrátilo na střechu a mně se vůbec nic nestalo... Ani to kafe, které jsem si předtím koupila na pumpě, se mi nevytilo, mobil se stále nabíjel a z rádia se linul krásný klavírní koncert. Byla jsem vděčná, že jsem to přežila, a hned jsem si vzpomněla, že se musím dostat co nejrychleji do Olomouce, že nemůžu zklamat šéfa. Naše auto však nevypadalo na to, že by mě ještě někam dovezlo.

Neuběhlo ani pět minut a objevili se dva pánové v dodávce. Ptali se, s čím můžou pomoci, a že mě chránilo snad tisíc andělů... Řekla jsem, že je se mnou Hospodin – Hospodin nejvyšší, že nade mnou bdí, že jsem v pohodě, ale že se musím dostat co nejrychleji na Flóru. Oni se usmáli a řekli, že tam zrovna jedou prodávat koláče. Posbírali na hromadu různé kusy, které opadaly z našeho auta, a dříve než přijel manžel s kamarádem a mým tátou, byla jsem na cestě do Olomouce a mohla osazenstvu dodávky povídat o životě s Bohem. Vzali mě pak i domů a opět mě celou cestu zpovídali a ptali se na život.

Naše staré auto se podařilo odtáhnout i bez odtahovky, ale je na odpis. Byli jsme Bohu vděční, že mě zachoval!

Na druhý den jsme se autem nechtěli dobývat, a tak jsme vše jen svěřili Bohu a byli jako rodina spolu. On ví, že na žádné další auto nemáme, ale že by se hodilo, dost jezdíme. Kamarád nám hned ochotně půjčil své auto alespoň na čas. Ten den jsem jen tak v duchu Bohu říkala: „Pane, i kdybychom peníze měli, ty víš, že autům nerozumíme, Jirku

Ilustrační foto

Slovo Immanuel mi připomíná píseň, která obsahuje text „mám výsadu dát jméno Immanuel na stupeň vítězů, jsi odpověď všech mých dotazů“. Protože se hrála často, mám

termín spojený s otázkou, na jakém místě v žebříčku mých aktivit Bůh právě stojí. Druhým významem v písni je, že Immanuel je odpověď na každou mou otázku. Učím se tedy s Bohem diskutovat i o běžných věcech života.

*Martin Penc
pastor sboru AC Kolín*

Immanuel pro mě znamená, že Bůh měl problém se mnou a Immanuel je jeho řešení pro můj život. Immanuel je Syn Boží, který mi podal ruku, aby mě zachránil. Kdykoliv

si představím Boha v nebesích a mám otázky nebo bolest, může se mi zdát vzdálený, nepochopitelný, ale když si zároveň představím Ježíše jako někoho, kdo také nosil tělo, jako

mám já, vnímám, že dokonale rozumí mé situaci. Je se mnou. Za tohle mu patří můj život, dík a moje chvála.

Petr Hladký, AC CBH Karlovy Vary

Pro mě to znamená údiv, co je Bůh schopný pro nás udělat, co opustit a co zkusit. Znamená to pro mě Boha, který je blízko, který rozumí.

*Zuzana Šoukalová
AC Jihlava*

Immanuel

Immanuel, Bůh je s námi,
Immanuel, Bůh se sklání
k svému lidu neustále,
laskavě a vytrvale.

Immanuel pro žití,
to je značka kvality.
S důvěrou vždy jako děti
víme, že nám kroky světlí,
každý den a stále znovu
až na Svatbu Beránkovu.

*„Společte se, národy, (...) ozbrojte se a děste se! Zosnujte plán a zhroutí se, proneste řeč a nenaplní se; vždyť Bůh je s námi – Immanuel!“
(Iz 8,9–10 B21)*

*Není-li uvedeno jinak,
básně J. Szturc, AC Hlinsko*

to vůbec nebere, už jen představa, že budeme něco shánět, je děsivá, Ty víš."

Ještě ten večer úplně nečekaně zavolal manželovi můj šéf, pro kterého prodávám lilie. Je to Polák, křesťan, a že mu to nedalo a sehnal pro nás auto od svého dobrého kamaráda z Čech, a ještě usmlouval skvělou cenu. Poslal nám pár fotek a všem doma se auto moc líbilo. Manžel říkal, že když v hlase mého šéfa slyšel to nadšení, že pro nás může něco udělat, ani by ho nenapadlo nad tím více uvažovat. Doteď nevím, kdo komu vlastně udělal větší radost.

Hned druhý den dopoledne šéf přijel, vyzvedl Jirku a jeli spolu pro naše „nové“ auto. Mezitím nám jeden bratr ze sboru poslal deset tisíc korun, dalších deset tisíc nám daroval šéf z Polska a zbytek jsme dostali od přátel – křesťanů z Nového Jičína. Šéf nám ještě na cestu koupil plnou nádrž nafty, dálniční známku, oběd a zařídil celkovou kontrolu auta u svého „servisáka“. Jedna sestra ze sboru, i když už jsme auto měli, nám k tomu všemu darovala dalších deset tisíc, prostě ať se máme jako rodina hezky a někam si zajedeme.

Máme krásné modré auto, skvělé přátele a jen koukáme, jakého nádherného Pána máme. On zná naše „životní tempo“ a vše zařídil tak rychle, že jsme prostě ani nestíhali. Znovu mi ukázal, že stále se mnou počítá, že jsem v jeho ruce a že tu budu tak dlouho, jak bude chtít On. A pokoj, který dává, převyšuje vše. Je krásné být s takovým Bohem a věřit mu ve všem. Díky, Pane Ježíši.

Zuzana Kostelníková
AC Koprivnice

Zastavil se mi čas

V prosinci 2018 jsem si tak při práci v dílně na úpravu oděvů rozjímala, modlila se, přemýšlela nad svou službou i životem. Pronesla jsem památné věty: „Pane, příští rok mi bude 48, už pro mě nic jiného nemáš? To je všechno, co jsem s tebou mohla zažít?“ Ani ne za měsíc jsem obíhala lékárě s diagnózou rakovina prsu. Hned jsem si tyto věty však nespojila s nemocí. Zaplavila mě panika a strach. Zoufale moc jsem si přála mít průvodce – člověka duchovně silného a zralého, který by mi říkal, co a jak mám dělat, jak se mám modlit, co číst, co vyznávat...

Dlouhá léta jsem věřící. Znáám dobře Boží slovo, ale vůbec jsem nevěděla, jak tuto zbraň prakticky použít. Vybavily se mi verše jako *oblečte si plnou Boží zbroj, aby ste mohli obstát v den zlý, a když přišel, vů-*

bec jsem nevěděla, jak si to mám obléknout. Jak nasadit helmu, štít víry, pancíř spravedlnosti?

Do toho mi vypadl z Bible lístek: „Milovaná Šárko, někdy nás Bůh upustí do obrovské výhně. Nenech se zmást, je to jen pro přetavení našich srdcí do nové podoby. Neboj se.“ Asi před dvěma lety mi ho na konferenci pro ženy dala jedna sestra. Říkala jsem si, že žádnou výheň neprožívám, to se asi sestra spletla. Založila jsem ho do Bible a zapomněla na něj. Když vypadl, bylo to pro mě jasné slovo od Boha. Připevnila jsem si ho k posteli a každý den jsem se na něj dívala. V Bibli jsem si našla verš o výhni a vnímala jsem, že Bůh mě začal učit a že se mi stal tím průvodcem, po kterém jsem prahla. Bylo to pro mě zjevení Boha Otce. Uvědomila jsem si, že Bible je plná zázračných věcí, plná nadpřirozeného Boha, který jedná nadpřirozeně.

Vnímala jsem, že v tom všem je klíčová moje víra. Měla jsem pocit, že nemám potřebnou víru k tomu, aby mě Bůh zázračně přenesl přes tohle období, ale pochopila jsem, že stačí ta víra, kterou máme. Pokud věříme, že Ježíš za nás zemřel, to je víra, kterou nám Bůh daroval. Na ní můžeme stavět, aby mohla růst. Ale jak?

Naše víra roste pouze čtením a posloucháním Božího slova. Celé hodiny a dny jsem jenom četla, četla a četla Bibli. Děti se ptaly manžela: „Tati, proč maminka pořád jenom

Immanuel

Slovo Immanuel značí, že sám Bůh vždy s námi kráčí, a to v každé situaci, i v té, která smysl ztrácí, v reálném životě i v každé temnotě, všude, kde jsme právě, v klidu, nebo vřavě, ve zkouškách a strádání, není cosi nad námi.

Do naší samoty blíží se naproti, nikdy to nevzdává, ruku nám podává, bývá v bližních ukrytý a nabízí úkryty, když se nám nedaří procházet nesnází, nabízí nám s sebou fúzi v porážkách a deziluzi...

Bůh je vždycky s námi! Tak nebudme sami...

	Syn Abrahama	Hudební styl		Cizopasníci	Spoj nití	Ozvěny
Informační technika			Ekonomická vš ----- uvnitř			
1. díl tajenky						
Dlouhý povzdech			Ženské jméno			
Iniciály lyžařky Neumannové			Pomůcka: Achal	Kainův syn	Ten, jehož Ježíš vzkřísil	
	Samohláska ----- Obyvatel zaslíbené země		Eliška ----- Podfádné dílo			Název hlásky "n" Skutek
Počátek abecedy		SPZ Benešova ----- Častá spojka			Inic. her. Černé ----- Hebr. "Bůh"	Nesouhlas
2. díl tajenky						
Citoslovce vypláznutí jazyka		Plemeno koně				Chemická zn. neonu

Křížovka

O Vánocích slavíme ty nejlepší...

Ilustrační foto

Bůh je s námi

Je Bůh s námi? naříkáme, když si rady nedáváme, nechováme se, jak bych měl, nebo na mě zapomněl...

Bůh je s námi neustále, pokud hledáme ho stále, neztrácíme naději, když se věci nedějí podle naší představy.

On nám jistě představí zcela jiné plány...

A v nich bude s námi!

čte?" Věděla jsem, že potřebuji nasytit svého ducha, že potřebuji Boží pokoj, který můžu získat jen skrze Boží slovo.

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,6–7) Všichni bychom chtěli zažívat Boží pokoj, ale nemůžeme přeskočit verš: Přestaňte si dělat starosti. Ten byl pro mě obrovskou metou, absolutně jsem nevěděla, jak si přestat dělat starosti. Lusknu prsty a řeknu: „Přestávám si dělat starosti.“ Žel to tak nefunguje. Bůh mě učil, že Boží slovo má obrovskou moc. Začala jsem vyzná-

vat Boží slovo do svého života. Třeba, že se nemám čeho bát, Bůh se o mě postará, protože je dobrý, protože Boží záměry se mnou a s mým životem jsou jenom dobré. Boží myšlenky jsou vždycky jenom o pokoji...

Bůh mě učil, jak bojovat se strachem. Nebyla to jen obava, co bude zítra, ale takové zhmotnění strachu, duch strachu. Bůh mi ukazoval verše, které jsou neuvěřitelným vítězstvím nad temnotou: *„Bůh nám nedal ducha strachu, ale ducha síly, lásky a rozvahy.“ (2Tm 1,7 B21)* Začala jsem je vyznávat do svého života. Kdykoli mě přepadl strach nebo obavy, vyznávala jsem, že mi Bůh nedal ducha strachu, ale že mám ducha moci, ducha lásky a ducha rozvahy, a tedy že vím, co mám dělat, protože mám ducha rozvahy.

Věřím, že Pán Bůh buduje svoji církev. Věřím, že se vrátí pro slavnou církev, žádnou ukřoupanou a ušmudlanou chudinku. A pokud Bůh buduje církev, buduje i jednotlivce. On je hlava. To bylo pro mě obrovským zjevením. Jednou jsem se modlila: „Pane, co když můj pastor nebude vědět, co má dělat?“ Ježíš mi odpověděl tichým hlasem: „On přece není hlava, já jsem hlava.“ Mně se nesmírně ulevilo.

Pán Bůh povolával lidi, kteří mě ve svých modlitbách nesli. Vnímala jsem to velice silně. Církev pro mě v tu chvíli byla Ježíšovým rukama. Církev a modlitby mě nesly. Moc mě povzbuzovalo, když někdo zavolal: „Myslím na tebe, modlím se za tebe a Pán Bůh ti posílá slovo.“ To „Myslím na tebe“ bylo mnohem lepší než „Drž se, jsi silná, to dáš“.

Bůh mě v tom čase mnoho naučil – rozumět lidem, kteří jsou v krizi, plakat a radovat se s nimi, když to potřebují.

Boží slovo říká, že nás přenesl ze tmy do svého království. Tohle království je skutečné. Pán Bůh ho dával zakoušet mně

i celé mojí rodině, a to jsem neměla tušit, že něco takového existuje. Myslela jsem si, že Boží království je takové to „teď si přečtu něco z Bible, ztiším se a budu rozjímat nad nějakým slovem“. Hledání Božího království znamená ještě něco úplně jiného. Ve všem, co děláme pro Pána, potřebujeme hledat Boží království, protože pak to má úplně jiný efekt. V Božím království je nadpřirozený Boží pokoj a radost navzdory okolnostem, navzdory těžkým situacím, kterým čelíme. Hledala jsem Boží království každý den, potřebovala jsem v něm být, a tak se stalo, že mě Bůh obklopil takovou jakoby téměř hmatatelnou průhlednou koulí.

Věřím, že každého z nás Bůh volá na hlubinu, není to jenom pro vedoucí církve, je to pro každého člověka. Stejně, jako si Petr řekl o to, že chce vyjít z loďky na hlubinu, si o to může říct kdokoli z nás. Na hlubině můžeme zažít nepoznané. Je pravda, že zoufalí lidé hledají Boží království, nicméně Boží slovo neříká, aby ho hledali jen zoufalí lidé, máme ho hledat všichni. Vůbec nám nemusí jít o život nebo nemusíme mít obavy a strach z toho, co s námi bude. Zoufalí lidé však zpravidla Boží království nacházejí snáz, protože ho hledají s úplně jinou intenzitou.

„Bez víry není možné se zalíbit Bohu a ten, kdo k němu přistupuje, musí nejenom věřit, že Bůh je, ale že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11,6) Hledejme Boží království, protože Bůh nás odměňuje pokaždé, když přicházíme s vírou a ve víře hledáme Boží království. Přeji nám všem odvahu vystupovat z loďky, protože jen tak můžeme zažít nepoznané.

Šárka Koritáková

AC Chomutov, st. Podbořany

(přepis svědectví, zkráceno, upraveno, YouTube: konference Když se čas zastaví)

Ilustrační foto

Ilustrační foto

Když se život zastaví...

Ráda se s vámi podělím několika slovy o naší říjnovou mini konferenci pro ženy.

Zastavení – většinou se zastavujeme někde na kávu, s někým na kus řeči, na otočku do lékárny, do obchodu. Takové situace jsou běžné, jsou součástí našeho každodenního života, na které se obvykle těšíme. Když se ale něco zastaví na delší dobu, v našem případě na několik měsíců, uvědomujeme si, že je něco jinak. Omezení pohybu, uzavření v domácnostech, ticho a prázdno v ulicích jsou jen malým výčtem příkladů, jak toto zastavení může prakticky vypadat.

Když jsme na jaře připravovaly naši pravidelnou konferenci, která probíhá v podzimních měsících, věděly jsme, že je potřeba pracovat na dvou verzích – jedna verze počítala s tím, že vše půjde jako vždycky, a tak jsme měly rozpracované téma pro osobní setkání. Druhá verze se týkala pro nás aktuální zvy – uspořádat setkání pro ženy online s jiným tematickým zaměřením.

Naše konference se primárně soustředí na povzbuzení žen jak v jejich osobním, tak i v profesním životě. Je nám jasné, že nepokryjeme všechny potřeby, které ženy mají, nicméně věříme v princip dávání a rozšívání. I práce v malém měřítku má smysl. Při pří-

pravách konferencí jsme pokaždé čelily různým opakujícím se výzvám, které se týkaly účasti, financí, kvality programu aj. Tentokrát to bylo jiné. Musely jsme se zastavit a v určitém okamžiku se rozhodnout, jakou podobu bude mít letošní setkání pro ženy. Jelikož okolnosti příliš nenahrávaly osobnímu setkání, rozhodly jsme se pro online verzi.

A tak jsme se objevily v prostoru, který byl pro nás nový a dobrodružný. Otázek jsme měly spoustu – Jaké to bude hovořit do počítače místo k lidem? Co když se objeví nějaké technické problémy, s nimiž si nebudeme vědět rady? Bude dobré připojení? Co když se v počítači nahrávka ztratí? Co když to prostě nepůjde? Jak to všechno dopadne? Postupem času některé otázky ustupovaly do pozadí, některé nové se objevily, jiné vyřešily. Ve výsledku jsme tak mohly nabídnout program na páteční večer. Chtěly jsme strávit alespoň chvíli se ženami a povzbudit je skrze Boží slovo, životní příběhy, společnou modlitbu. Nakonec vše dobře dopadlo. Díky Bohu, díky lidem technicky obdarovaným, díky našim hostům, díky dalším dobrovolníkům, kteří svou invencí přispěli k dobrému dílu. V konečném důsledku jsme mohly oslovit mnohem více lidí, což by se nám v rámci osobního setkání určitě nepodařilo.

Když se život zastaví, něco zákonitě přestane fungovat. Na druhou stranu – dle naší zkušenosti – najde se nový způsob, jak pokračovat dále. A to je dobré si pamatovat!

*Olga Moldanová
vedoucí odboru žen AC*

Konference a já

Letošní netradiční sesterská online konference mě příjemně překvapila a velmi povzbudila. Bylo fajn, že se týkala přímo toho, co prožíváme v nelehké situaci pandemie a lockdownu nejen Česka, kdy se čas opravdu zastavil, abychom se nade vším zamysleli. Osobně jsem ráda, že na konferenci pro ženy zaznívá i slovo Božího muže. Mohla jsem si uvědomit, že teď jako křesťané můžeme o to víc svítit a solit, protože máme něco, co lidem ve světě chybí – pokoj s Bohem a nadějí. Naše reakce na aktuální situaci v našem národě a ve světě je důležitá, je důležité, jaký POSTOJ zaujmeme. Na nás záleží, jestli si vybereme postoj vítězů, nebo ustrašených a poražených. Změna je možná, pokud budeme mít hluboko zapuštěné kořeny v Bohu. My jsme těmi, co lidem můžou dát naději, když uvidí, kým jsme v Kristu.

Monika Hálová, AC Kolín

V období, kdy jsem znovu hodnotila svůj život, úspěšnost, význam, hodnotu, přišla možnost zúčastnit se on-line konference AC pro ženy. Konference je pro mne VŽDY úžasný čas, možnost být obdarovaná vašimi svědectvími, životními zkušenostmi, postoji, vírou. Moc mě to motivuje a povzbuzuje, pomáhá nevzdávat to a znovu vykročit. Možná je to dáno i tím, že slouží hlavně ženy ženám jazykem, kterému každá z nás rozumí. Biskupovy vstupy jsou ale nezaměnitelným pilířem všech konferencí, bez kterého si setkání neumím představit. Byly jsme znovu vybízeny k obnově osobního vztahu s Bohem, hledání pokoje v Bohu, abychom měly kořeny zapuštěné hluboko v Bohu, abychom mohly v „den zlý“ obstát, byly jsme vybízeny k hledání Božího království, které je realitou i teď na zemi. Svědectví Šárky bylo moc silné. Konference nám pomohla zkoumat základy a poukázala na to, jak nám krize odhalila, na co jsme spoléhaly. Pro mě ale bylo zásadním znovuobjevením pravdy, že svým vlastním přičiněním nebo svojí lidskou snahou nemůžu nijak zlepšit obět Ježíše, kterou nám daroval možnost stát se Božími dětmi. Je to nejvyšší postavení v celém vesmíru, které jsme si ničím nezasloužily. Svou vlastní lidskou snahou ho jenom degradujeme...

Byl to opravdu hodnotný čas, doporučuji zhlédnutí na YouTube. Děkuji všem za jejich věrnost a oddanost, má to význam. Moc si toho vážím. S láskou

Marcela Povalová, AC Rožnov p. R.

Na co spoléháme?

Máme za sebou období, kdy se zastavil život prakticky na celé zeměkouli. Co nám dalo a vzalo? Mě naučilo jednu věc: nejde o to, co se děje kolem nás, ale co to v nás vypůsobí. Kde je v tom všem Bůh? Kdo se takto nepřestane ptát a zároveň se nespokojí s lacinými odpověďmi, dostává příležitost poznat Boha hlouběji.

Krise nám pomáhá zjistit, na co spoléháme. Dobře víme, že správná odpověď je Pán

ztráta. Život je pro mne práce a smrt je... ztráta. Život je pro mne křesťanská služba a smrt je... ztráta.

Krise prověří, zda je náš život zaměřen na Boha, nebo na věci pomíjivé. Zastavení se nám pomůže uslyšet Boha tam, kde jsme ho dříve nevnímali. Když se nám zavřou jiné aktivity, dokonce i církev, může se otevřít prostor pro trávení více času s Bohem samotným. Žádnými náboženskými úkony nemůžeme nahradit tu osobní, intimní známost Boha. Když se zastavíme a nějak osobně uslyšíme Boha, budme připraveni také některé věci přehodnotit, opustit, nasměrovat se jinak.

Krise dává příležitost nalézt Boha novým způsobem. Jako Jobovi. Komu se život zastavil a převrátil více než právě jemu? V krizi vytryskla Jobova niterná touha nalézt Boha

Jobovi přátelé si nechtěli nechat narušit svůj hezky srovnaný svět.

Lída Pohanková
AC Zábřeh

Ježíš. Ale je to tak skutečně? Apoštol Pavel v listu Filipským 1,21 říká: „Život, to je pro mne Kristus a smrt je pro mne zisk.“ Když se otevrou naše jistoty, zjistíme, na čem náš život stojí – na práci, církvi, společenství, křesťanské službě, nebo na Kristu. Podle knihy *Svoboda v Kristu* si to můžeme prakticky otestovat, když ve Fp 1,21 zaměníme Krista za něco jiného: Život jsou pro mne vztahy a smrt je...

a poznat ho víc. „*Jób na to odpověděl: „Také dnes zní moje lkání vzpurně, vzdychám pod rukou, která mě tíží. Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, předložil bych mu svou práci a plno důkazů by podala má ústa. Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. Ukáže svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu.“*“ (Jb 23,1–6)

Jak se to lišilo od moralistických řečí jeho přátel! Ti si nechtěli nechat narušit svůj hezky srovnaný svět, kde se dobrým lidem dějí dobré věci a věci zlé jen hřešícím. Oni ještě měli co ztratit. Job byl v situaci, kdy neměl nic a jedině, co mu zbylo, na čem lpěl a o co bojoval, bylo poznat Boha. Když se s Bohem setkal, vyznal: „*Jen z doslechu jsem o tobě slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.*“ (Jb 42,6)

Kdy byl pro Joba Bůh někým vzdáleným, o kom slyšel jen z doslechu? V době jeho bohatého a úspěšného života, kdy měl velkou rodinu, bohatství, stáda, služebníky, kdy byl váženým člověkem, dobrodincem. Tehdy znal Boha podobně, jako ho znali jeho přátelé – daří se mi, tedy je asi Bůh se mnou spokojený. Ta doba je ale pryč a teprve teď Boha poznal nově, opravdově. Všechno ostatní, na čem dříve lpěl, se jeví jako nepodstatné. Stejně, jako to řekl apoštol Pavel: Pro Krista jsem všechno odepsal jako ztrátu.

I pro nás může být období krize časem, kdy Boha poznáme hlouběji. On je připraven. A my?

**3. konference Diakonie AC
PRO NĚCO VÍC**

HLEDÁŠ své místo, službu nebo cestu, jak se uplatnit? Dozvíš se, co nového se chystá a v čem se můžeš zapojit i ty!

Tentokrát v on-line prostoru. Připoj se v sobotu 20.2.2021.

Inspiruj se, zapoj se nebo přijď s vlastním nápadem!
Více informací na: www.diakonieac.cz

[www.FB.com/diakonieapostolskecirkve](https://www.facebook.com/diakonieapostolskecirkve)

Dělníci jedenácté hodiny

Pokračování z minulého čísla

Sloužit v horku dne, cítit tíhu celého toho dne a vytrvat, je z jedné strany úžasné, ale z druhé strany nás to může deformovat. Když nás to deformuje, stávají se věci, které se nemají stát, a Pán Ježíš se tímto podobenstvím toho dost hodně dotýká.

Často se lidé, kteří v době totality sloužili velice věrně a poznali „vedro dne“, začali podvědomě dívat spatra na ty, kteří přišli tak lehce ke spasení, kteří měli dost energie na to, aby tancovali radostí a těšili se z toho, že jim Bůh dal milost. Ale ti „věrní“ se na ně dívali spatra, čímž se dokonale zdiskreditovali. To hrozí i každému z nás. Platí Ježíšovo slovo, že první budou poslední a poslední první.

Co nám Ježíš tímto podobenstvím sděluje?

To podobenství je stejně tak jednoznačné, jako je překvapivé.

Za prvé nám Ježíš sděluje, že každý je pozván k tomu, aby měl podíl na tom, co Bůh

koná. Pokud mohou být v Africe ve chválicí skupině lidé, kteří se obrátili včera, pokud si Pán může použít jednodenní miminka, oč více se to může stát s tebou a se mnou.

Máme zde lidi, kteří byli už v šest ráno na trhu. Připraveni pracovat, oholeni a vymydlení. ☺ Jaký druh pracovníků to byl? Byli to samozřejmě ti nejpracovitější, nejsvědomitější, nejkvalitnější pracovníci. Každý by zajásal, kdyby je dostal do týmu. A právě tito jsou v podobenství těmi problémovými.

Pak se hospodář na trh ještě dvakrát vrací. Každé tři hodiny, což byl běžný způsob,

jak rozdělit den. Všem pracovníkům slíbil hospodář adekvátní odměnu: S těmi, kteří pracovali od rána, se domluvil na denáru, což byla velice štedrá mzda, mzda římského vojáka. I s dalšími pracovníky se domluvil na adekvátní odměně. Nyní přichází první překvapení tohoto podobenství, a tudíž i první pointa: Na trhu byli lidé, kteří tam stáli od rána, a nikdo je nechtěl zaměstnat. Proč? Všichni kolem nich chodili obloukem: „Jenom ne toho, toho jsem měl na práci před týdnem a nadělal takové zmatky, že radši od něj pryč.“ Každý bral nejdříve ty nejlepší, pak brali ty, kteří ještě stáli za to, a až nakonec ty, kteří tam stáli ještě hodinu před koncem směny, ty, které nikdo nechtěl zaměst-

nat. Tito jsou v našem podobenství těmi požehnanými.

Tehdejší posluchači vnímali, že to je nefér, stejně jako bychom to cítili dnes my, kdyby Jan Pavel II. zůstal Janem Pavlem II. a Stanislav Gross byl svatořečen.

Lidé, kteří stáli na trhu ještě hodinu před koncem směny, museli mít v sobě něco zvláštního. Museli mít zoufalou touhu, aby si jich hospodář všimnul. Věděli, že nic neumí, že na co sáhnou, to pokazí. Věděli, že mají špatnou pověst, ale jednoduše si říkali: „Co jiného můžeme dělat? Snad se Bůh smiluje a nějakého hospodáře pošle, který nás na práci najme.“

Často se stane, že uděláme chybu, která se s námi vleče po celý život. Lidé nám to nezapomenou. Vzpomínám si, že někteří křesťané mi ještě po třiceti letech připomínali: „Jo, tehdy v autě, jak jsme jeli do Brna, jsi řekl tohle...“ Lidé z našeho příběhu možná kdysi udělali nějaký průsvih. Možná byli jen součástí skupiny, která tu chybu udělala, a už se to s nimi vezlo. Někdy stačí ještě méně, třeba mít jinou barvu kůže. Naši romští bratři a sestry by mohli vyprávět, jak je to se sháněním zaměstnání.

Být na tom trhu až do večera ale z duchovního pohledu znamenalo několik velmi důležitých věcí:

1) Být Pánu k dispozici. Neustále. I když se zdá, že si nás nevšímá. Když už je dávno pryč nevhodnější chvíle, abychom se zapojili do služby. Jednou jsem cestoval po sborech s americkým misionářem, díky němuž se začali po stovkách obracet lidé v Irsku. Byl to nenápadný člověk, skrze něhož konal Bůh obrovské věci. Ptal jsem se ho, jak to je s těmi zázraky, s Boží mocí v jeho životě. Odpověděl, že je prostě třeba být Bohu stále k dispozici.

Na trhu to sice vypadalo, že ti lidé jen stojí a nic nedělají, avšak oni byli Pánu k dispozici.

2) Znamená to odřeknout si mnoho jiných věcí, které by způsobily, že bychom nebyli Pánu k dispozici. Kdyby byli šli do hospody na jedno, hospodář by tam za nimi nešel. Neříkej mi, že Bůh s tebou nepočítá, že si tě Bůh nechce použít pro svou slávu, když ve chvílích, kdy tě Bůh potřebuje, zrovna nejsi k dispozici – díváš se na televizi, řešíš facebook nebo se hádáš. Na trhu to sice vypadalo, že ti lidé jen stojí a nic nedělají, avšak oni byli Pánu k dispozici.

V tom podobenství to znamenalo trpělivé čekání a ignorování veškerých posměšků lidí, kteří chodili kolem a říkali si: „Tyto budizkničemy nikdo nezaměstná.“ Mno-

zí měli svou reputaci oprávněně. Mimo chodem, každý z nás si zaslouží jedinou reputaci: „Hříšník hoden pekelného ohně.“

3) Připravenost nechat se použít Pánem i tehdy, kdy už je jasné, že nám za to nikdo nezateská a odměna už není lákadlem. Lidé najatí před koncem směny věděli, že ten denár už nevydělají, kéž by to bylo alespoň na kousek chleba. Tehdy dostávali výplatu večer, aby si mohli koupit jídlo – měli jedno jídlo denně. Bible upozorňuje, že se nesměla výplata zdržovat do druhého dne, protože by daná rodina ten den neměla co jíst.

Odměna Království je stejná pro všechny, protože to, co dokážeme, není z nás.

Pracovníci jedenácté hodiny měli zvláštní vlastnost: Měli důvěru v Pána vinice, že jim zaplatí – nedojednali si odměnu, prostě mu důvěřovali. Pokud máte ve vašich Biblických dodatcích: „... a dostanete, co bude spravedlivé,“ ten tam nemá být. To dodali někteří písaři v setrvačnosti. Čekání do jedenácté hodiny způsobilo, že už se nehandrkovali o ceně. Byli vděční za to, že i když už nedoufali, on je vzal.

Odměna je za to, že jsme přijali pozvání, ne za to, čeho jsme dosáhli

Bůh je ten hospodář. Pokud by hospodář ty pracovníky nenajal, mohli tam klidně křepčit do rána, jako Baálovi kněží. Bůh ukazuje, že to je jeho iniciativa. Pokud si myslíš, že jsi to byl ty, kdo se rozhodl vstoupit do služeb Krále, pak ti chci říct, že jsi byl nanejvýš k dispozici, ale zásluhu má ten, kdo tě povolal.

Nyní se podobenství dostává k druhému překvapení a k druhé pointě. „Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: „Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, počna od posledních až k prvním.“ Přišli ti, kteří byli najati okolo páté hodiny, a každý dostal denár.“ Každý dostal denár, štedrou mzdu, kterou domluvil Pán s těmi, kteří se od rána zapojili do práce. To nám ukazuje, že milost je nezasloužená.

Bůh dává dary – ne výplaty. Jediná výplata (doslova žold) v Bibli je smrt, která je žoldem hříchu. Ta poslední skupina byla první u odměny. A dostali dvanáctkrát více, než očekávali. To dělá milost. Poslední budou první a první, kteří si zakládají na tom, že jsou první, budou poslední. To je pravidlo Království. To je Boží chesed, to je ona jeho slabost, která je mocnější než veškerá moc a moudrost tohoto světa. Když Bůh jen trochu může projevit svůj charakter, proudí z něj chesed – milost, láska, věrnost smlouvám, všechno, co to hebrejské slovo obsahuje.

Království Boží nemá kasty občanů, ale všichni budou odměněni stejně velkoryse. Zaujalo mě, jak Blomberg vysvětluje tento princip. Znáte to rčení, že „nebe nebude pro všechny stejně nebeské a peklo nebude pro všechny stejně pekelné“? Blomberg tvrdí, že pouze ta druhá část má v Novém zákoně opodstatnění. Že míra trestu bude úměrná tomu, co si daný člověk zasloužil. Ale odměna v Nebeském království bude na principu rovnosti, i když při vstupu budeme každý velmi jedinečným způsobem prožívat svou odměnu, i ti, kteří se tam ocitnou jako

skrze oheň (budou rádi, že jsou uvnitř, ale všechny jejich skutky jim shoří). Nebude to ale věčné stigma. Odměna bude věčný život v Boží přítomnosti, cokoli to bude znamená.

V Božím království nebudou žádné kasty, jen jediní budou odlišní – apoštolové, kteří byli svědky Ježíšova vzkříšení, o kterých je řečeno, že jejich jména budou na branách Jeruzaléma. Ale jinak všichni, i oni, budou vděční, že byli vzati na milost. V čase dokonalosti nebude možné být více nebo méně dokonalým. Přejde den, kdy bude naše nedokonalost oblečena dokonalostí Boží.

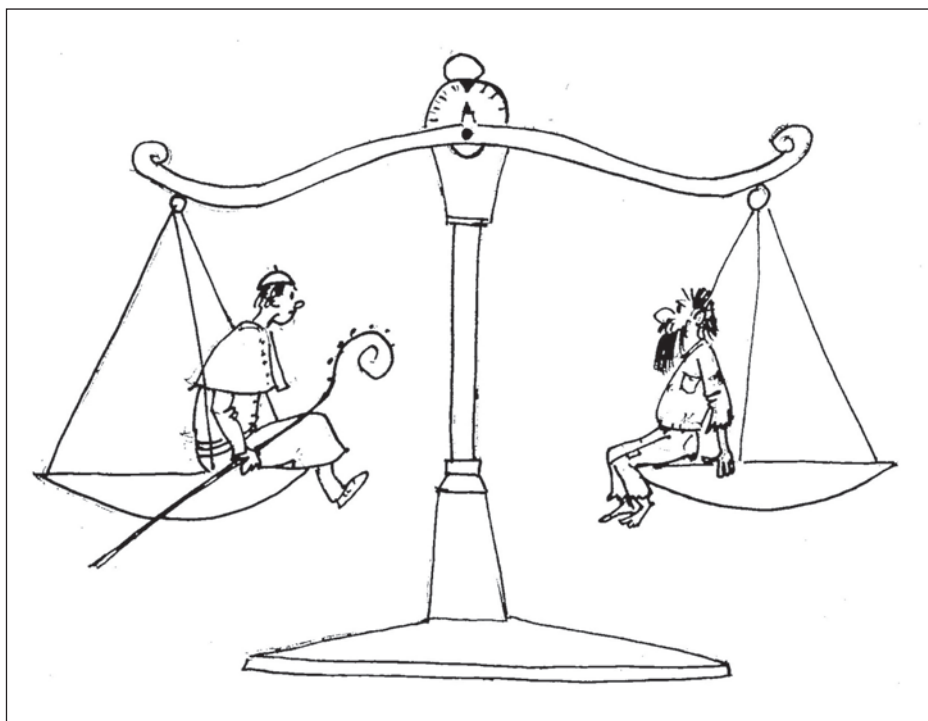
„Když přišli ti první, myslili, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali si jej, ale reptali proti hospodáři: „Tito poslední dělali jedinou hodinu a postavil jsi je na roveň nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!“ Těm lidem nevadilo, že do-

stali málo, ale to, že stejné požehnání prožil i ten, kdo si ho nezasloužil. A holt musím říci, s čím je dobré počítat, když počítáme s Božím královstvím: V Božím království bude spousta lidí, kteří si to „nezaslouží“, a tak si už trochu zvykejme na to, že je tam budeme potkávat. A vlastně i ty tam budeš z důvodu, že ti byla dána milost, kterou si nezasloužíš.

„Nemám snad právo udělat si ve svých záležitostech, co chci? Tobě to vadí?“ Problém byl, že jim to vadilo. Protože v jejich srdci byla závist a závist je jeden z nehorších hříchů, který se může zmocnit srdce člověka.

To, že Bůh uděluje milost lidem, kteří si to nezaslouží, neznámá, že nedodrží smlouvy těm, kteří jsou s ním ve smlouvě. Není to buď, anebo. Když požehná pracovníky, které nikdo nechtěl, neznámá, že zruší svou smlouvu a věrnost těm, kteří v horku dne a potu čela pracovali celý den.

To, že Bůh uděluje milost pohanům, neznámá, že církev nahradila Izrael a to, co Bůh slíbil etnickému Izraeli, teď připadlo „duchovnímu“ Izraeli – církvi. Žel to, že církev nahradila Izrael, mnozí dnes vyučují. Nemluví o době před holocaustem nebo temných dobách středověkých teologií. Toto učení je dnes živé v mnohých částech křesťanské církve. Skutečnost, že jako pohané jsme vstípeni do olivy a jsme požehnáni všemi požehnáními skrze milost, která nám byla udělena, nezmenšila ani o milimetr Boží věrnost vůči etnickému Izraeli. Bůh naplní každé záslíbení, které dal. Slavně a v plnosti. Bůh nejedná ve smyslu, už mě to nebaví, stále dělají problémy. Zruším je a to, co jsem slíbil těm, kteří pracovali od rána, dám něko-

mu jinému. Jakou bychom pak měli jistotu, že totéž neudělá Bůh s námi? Slíbil nám spasení, slíbil nám Království Boží a dal by to někomu jinému? Bůh by byl nevěrohodný. Takové mohou být modly různých náboženství, ale Bůh Bible je Bohem smlouvy, který ji ze své strany dodrží vždycky!

Závěrem

Zásluhy musí jít stranou, aby se udělalo místo pro Boží milost. Milost si lépe uvědomují ti, kteří se nemají čím pochlubit. Ti, kteří si zakládají na zásluhách, to mají složitě. Nevidí milost – i když jsou spravedlivě odměněni. Když si jen trochu myslíš, že tě Pán povolal do služby, protože jsi víc nadaný, víc vzdělaný, víc zkušený, víc pohotový, víc výmluvný, máš lepší předky nebo prostředí, ze kterého pocházíš, pak máš problém uvidět milost. Jiní tě předběhnou do Božího království.

Odpověď na otázku z nadpisu tohoto kázání „Je možné zasloužit se o Království?“ je: „Ne, Království je milost. Království je dar. Odměna v Království nemá nic společného s našimi zásluhami, ale s Boží štědrostí a milostí.“

Důležité sdělení tohoto podobenství je, že Bůh používá na své vinici každého, kdo o to stojí. Ale pokud jsme pracovníky jednácté hodiny, pak jsme si vědomi své neschopnosti sami za sebe něco vykonat. Proto potřebujeme zmocnění Duchem svatým více než kterákoliv generace před námi. Království Boží se nyní projevuje právě přijetím zmocnění Duchem svatým, zatímco stále ještě žijeme v onom současném věku tmy a odpadnutí. Od momentu příchodu Pána Ježíše na tento svět začalo období působení onoho příštího věku v těch, kteří se otevřeli pro vládu Ježíše Krista, tj. Království Boží. Proto je odměna Království stejná pro všechny, protože to, co dokážeme, není z nás, ale je to ono prozařování toho příštího věku do dnešní reality skrze působení Ducha svatého v nás.

Jsou sbory budované na manažerském principu. Všechny věci se dělají obdobně jako v podnikatelském světě. Podobenství nám ovšem ukazuje, že kdyby podnikatel vedl svou firmu podle principů tohoto podobenství, do roka a do dne by zkrachoval. V podmínkách tohoto světa to nemůže fungovat. Ale v Království Božím, pokud skutečně žijeme zmocnění Duchem svatým podle principů Božího království, je to něco jiného. Nejsme firma, nejsme společnost, ale Tělo Kristovo. Proto tyto principy musíme naplňovat, jinak nikdy nenaplníme Boží záměry v Božím království.

*Bohuslav Wojnar,
AC KC Český Těšín
(přepis kázání, upraveno, zkráceno)*

Přátelská posezení pro seniory

Od Velikonoc 2017 náš sbor AC ve Vyškově slouží v domě se zvláštním určením. Město zde do jednopokojových bytů se sníženým nájmem umísťuje především seniory, kteří zde mohou též využívat pečovatelskou službu.

Jak naše služba začala? Někdy začátkem roku 2017 náš pastor Viktor Baláž silně vnímal Boží vedení, že bychom měli začít v tomto domě pracovat. Od města jsme v tom měli otevřené dveře. Po oslovení lidí ze sboru se vytvořil tým služebníků. Bylo nás kolem šesti sedmi lidí. Se službou starým li-

dem jsme měli více či méně zkušeností. Pustili jsme se do toho s nadšením a vírou, že nás Bůh povede krok za krokem.

Začali jsme se scházet v malém salóňku v domě na tzv. „Přátelská posezení“. Program jsme vedli jako přátelská setkání s duchovním programem a občerstvením a naším cílem bylo ze začátku získat zejména důvěru. Na samotných setkáních jsme vždy představili, proč jsme za nimi přišli, zazpívali jsme písně, řekli svědectví, jak Bůh jednal v našem životě, a pak předali krátké zamyšlení z Bible včetně naděje, která je v evangeliu. Nabízeli jsme i modlitbu. Důležitou součástí bylo následné posezení u čaje, kávy a drobného občerstvení, kdy jsme si s lidmi povídali a získávali první vztahy.

Vedle úvodních povzbuzení jsme zažívali i těžké začátky. Např. naše nástěnka byla dost často strhaná a počmáraná, pomluvy se rychle šířily, že jsme ta sekta..., chodilo velice málo lidí, ale nenechali jsme se odradit. Modlili jsme se a šli dál a pracovali na získá-

ní jejich důvěry. Poměrně brzy se to zlomilo a přesouvali jsme se z malého sálu do velkého, kam postupně přicházelo okolo dvacíti obyvatel. Dostali jsme tam k dispozici i kuchyňku. Město nám vycházelo vsťíc. Na každé „Přátelské posezení“ jsme dále chystali něco dobrého na zub a kávu/čaj, snažili se vnímat konkrétní potřeby lidí, ale i celého domu a reagovat na ně. Např. jsme dobrovolně na požádání srovnali místní knihovničku. Brala jsem to jako možnost ukázat, že jsme nepřišli jen mluvit, ale i jednat, navíc jsme měli příležitost zařadit mezi knihy několik Biblí. © Také v „penzionu“ (jak domu i jinak říkáme) bydlely toho času dvě naše sestry. Ty byly vděčné za obecenství.

K velkému zvratu došlo asi o rok později, kdy se do penzionu nastěhovala sestra Jiřinka z našeho sloužičího týmu, za což jsme se modlili. V našem týmu má každý něco na starost. Sestra Jiřina má úžasné organizační schopnosti a je to evangelistka. Na setkáních se stará o praktické věci kolem kuchyně a vaření kávy, roznášení pohoštění. To, že nyní Jiřina bydlela v tomto domě, se stalo velkým požehnáním pro celou službu. Sestra Jiřina poznávala sousedy, budovala vztahy, přátelství. Mohla lidi osobně zvát na naše setkání. Mnohdy se s lidmi i modlila a prakticky jim pomáhala. Určitě jsme zaznamenali mnohem větší návštěvnost. Ruku v ruce s tím se začala rozvíjet i potravinová pomoc z potravinové banky. Jiřině se nakonec podařilo vytvořit tým z místních lidí, kteří každou sobotu rozdávají pečivo potřebným lidem přímo v penzionu.

Snažili jsme se obyvatele domu oslovit a potěšit i jiným způsobem. Na Vánoce či Velikonoce jsme jim zahráli divadelní představení s dětmi. Sál byl plný a ohlasy velké. Když jsou výjimečné příležitosti, předáváme každému návštěvníkovi i malý dáreček (naš výrobek s veršikem...) Lidé jsou nadšení a vděční. Zažili jsme u mnohých obyvatel tohoto domu změnu v myšlení. Prý se jim mezi námi líbí, prý tam zažívají pokoj a lásku.

Na co jsme přišli: Služba mezi seniory je specifitější než třeba mezi mladými. Bere-

me na setkání malou aparaturu a mluvíme do mikrofonu, aby nám bylo rozumět. © Vyrobili jsme zpěvníčky a necháváme lidi vybrat si písně, zapojujeme je do toho, a když chtějí, zpívají s námi. Nabízíme jim Bible s většími písmeny. Usoudili jsme, že nestačí mít zde setkání jednou měsíčně, ale že osobní setkání s jednotlivci, budování vztahů jsou nenahraditelná. A tak podle našich možností chodíme i na návštěvy.

Od roku 2019 se do našeho týmu služebníků připojil i bratr Pavel Čep s manželkou Růženkou, za což jsme nesmírně vděční. Pavel na setkáních hovoří o své praxi nemocničního kaplana. Svá slova na setkání obohacuje svými příběhy od nemocničních lůžek. Mnohdy se nám všem tají dech. Duch svatý se nás dotýká...

Zatím prožíváme jakoby záklopku na lidských srdcích – někteří lidé si evangelium vyslechnou, ale pak se chtějí bavit o něčem jiném nebo rychle mizí do svých bytů. Modlíme se, aby Bůh dal průlom a mohlo být zachráněno mnoho z těchto lidí.

Bůh nám stále žehná a vede dál. Když přišel covid-19, museli jsme návštěvy v penzionu přerušit. Modlili jsme se a dostali jsme nápad. Začali jsme místo setkání jednou měsíčně psát krátké bulletinky s příběhy, svědectvími, fotkami ze setkání. Dále jsme lidem poskytli flash disky s nahrávanými kázáními, chválami, dětským divadlem, besídkami, všim, co vznikalo v našem sboru v době, kdy jsme se nemohli scházet. Díky Jiřince se to vše vždy dostalo ke konkrétním lidem. V době nouzového stavu, kdy se nedoporučovalo starým lidem vycházet, se z otevřených oken linula křesťanská chvála či divadelní hra Bonifác.

Ještě jednu věc uspěla tato pohnutá doba. Do penzionu se mi otevřely dveře i ze strany mého zaměstnavatele – sociální organizace. A tak tam docházím za některými svými klienty. Mohu budovat dobré vztahy s lidmi a více pochopit, čím tito lidé žijí, co řeší.

Trocha statistiky na závěr. V roce 2017 začalo chodit na naše setkání pravidelně kolem devíti lidí. V roce 2018 již kolem dvacíti lidí. Na Vánoční divadelní představení se sál zaplnil dvaceti obyvateli domu. V roce 2019 chodilo kolem šestnácti lidí. Na Vánoce na divadelní představení přišlo okolo třiceti lidí. Rok 2020 je ovlivněn koronavirem. Zatím proběhla jen dvě setkání – přišlo devět lidí. Mohli jsme rozdat přes třicet Biblí a třináct „flashek“ s video kázáními, chválami a dalším materiálem. Ke znovuzrození jsme zatím mohli vést čtyři lidi.

Nyní hledáme další cesty a způsoby, jak být v tomto domě požehnáním.

*Eliška Valerová
AC Vyškov
služba Diakonie*

Otec zná naše potřeby

O hlásil se podzim, s ním i chladnější počasí a mě napadlo: „Přijde zima a já nemám boty. Budu si muset nějaké koupit.“ S tím i myšlenka, že mi to trochu provětrá peněženku...

Nedlouho potom se mi na messenger ozvala jedna sestřička z Moravy: „Mílo, nepotřebuješ zimní boty? Velikost 36. Já mám jedny málo nošené, mně jsou větší.“ A přidala fotku. Na otázku, kolik za ně chce, odpověděla: „Dvě stovky, nebude to moc?“

Zajásala jsem. Boty přesně takové, jaké jsem chtěla, mé velikosti a za rozumnou cenu! Nemusím tedy už nikde běhat a shánět. Odepsala jsem sestřičce, že je beru, přidala svoji adresu a požádala ji o číslo účtu, abych jí mohla poslat peníze.

Ona ještě ten den odpoledne boty zabalila a donesla na poštu. K mému velkému údivu byl balíček druhý den u nás. Když jsem krabici rozbílala, vykoukly na mě ještě krásné outdoorové kalhoty a sukně, které mi Andrea přibalila jako dárek. Boty i oblečení jsem vyzkoušela a vše mi báječně sedlo.

Hned jsem napsala na messenger, že balíček došel, že mi vše sedí, a ještě jednou jí poděkovala. Děkovala jsem také našemu nebeskému Otci za to, že mi boty poslal. Andrea mi totiž prozradila, že nevěděla, komu ty boty nabídnout, koho oslovit. Při modlitbě jí Pán řekl, ať napíše mně. A to já si jen v duchu pomyslela, že si budu muset koupit boty na zimu, a počítala, že to bude dost velký výdaj. Bůh mi poslal přesně to, co jsem potřebovala, a ještě něco navíc! Jen ty boty měly původní cenu o hodně vyšší než dvě stovky.

*Míla Fialová
AC Lysá nad Labem*

Sardy

Pozůstatky synagogy, zdroj: Wikipedie

V zeměpisném okénku, které jsme otevřeli začátkem tohoto roku, jsme se podívali na zoubek několika starověkých městům, zpočátku vybíraným náhodně, postupně jsme se však zaměřili na maloasijská města, jejichž křesťanským sborům jsou adresovány dopisy v 2. a 3. kapitole knihy Zjevení. Pět z těchto měst jsme již probrali, na jedno přišel čas nyní a na jedno ještě čas nepřišel. Tak tedy, draží čtenáři, pohodlně se usadte, protože bez dalších prodlev na řadu přicházejí Sardy.

Dějiny maloasijského města Sardy začínají v minulosti tak hluboké a temné, že není zřejmé, kdy město vzniklo. Herodotos založení města přisuzuje Herakleovcům, potomkům bájněho Hérakla. Ať už město vzniklo kdykoliv, do dějin vstoupilo během událostí první poloviny 7. století př. Kr., kdy z něj učinil král Gýgés hlavní město Lýdského království. Pod vládou Gýga celá Lýdie rozkvě-

tala a Sardy se stávaly čím dál významnějším městem, a to díky vojenské síle, strategickému umístění a přírodnímu bohatství. Město postavené jako pevnost nad údolím řeky Hermos, na úpatí hory Tmolus, byly dány do vínku i další dary, z nichž ten největší byly zlaté písky řeky Paktolós. Proud této říčky, pramenící na hoře Tmolus, přinášel do Sardousky slitiny zlata a stříbra, jež se staly základem legendárního bohatství města. A legendárním se díky tomu stal i poslední lýdský král Kroisos. Za vlády jeho otce se v Sardách začaly ze slitiny zlata a stříbra (éléktra) razit první mince na světě, a za vlády Kroisa místní řemeslníci dokonce objevili způsob oddělení cenných kovů a začali razit mince z čistého zlata. Možná právě pro toto ne-

podářilo zničit, byla nakonec ta jeho vlastní. Kýros posléze přitáhl i k samotným Sardám a po krátkém obléhání Peršané město dobyli tak, že nenápadně vyšplhali po nebezpečně strmém, a proto nechráněném srázu. Tak skončila zlatá éra města.

Sardy následně v průběhu staletí přecházely z jedné rukou do druhé. Po Peršanech přišel Alexandr Veliký, po Alexandrovi město zdědil Antigonos, po kterém se město dostalo do rukou Seleukovců, kteří spravovali Sýrii. Po odtržení Pergama z nadvlády Seleukovců přešly Sardy pod správu tohoto svého kolegy z knihy Zjevení. A když pak Attalos III., král Pergama, odkázal svou monarchii Římanům, staly se i Sardy v roce 133. př. Kr. součástí Římské říše.

V době, kdy byl na konci prvního století po Kristu psán dopis křesťanům v Sardách, byla sláva města již dávnou minulostí. Když v roce 26 po Kr. město usilovalo o možnost vystavět chrám císaři Tiberiovi, slavná a velkolepá minulost, byť barvitě vykreslená, mu nestačila a předost byla dána výstavbě chrámu v konkurenční Smyrně. Zemětřesení, které devět let před tím zasáhlo Lýdiu, zanechalo město hluboce zadlužené. Pryč bylo bohatství minulosti a zbývající sláva města se opírala o to, co kdysi dávno bylo, nikoliv o to, co z města zůstávalo v druhé polovině prvního století po Kristu.

Život křesťanského společenství v Sardách byl podle dostupných informací poklidný. Stávající náboženské kultury ve městě neměly s jednou další sektou problém a křesťané tedy mohli žít svůj život pokojně, pronásledování prosti. Proto snad Ježíšova slova k věřícím Sardánům: „*Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.*“ (Zj 3,1) Stejně jako celé město, i křesťanská církev zde

Život křesťanského společenství v Sardách byl podle dostupných informací poklidný.

Sardy

Zaniklé město, kde jenom gesto věřícím zůstalo, neměli nastálo bílá roucha jenom pouhá slova, slova, slova...

To není věc nová ani v dnešní době, v jaké my jsme róbě...?

J. Szturc
AC Hlinsko

skonalé bohatství však Kroisos přinesl zkažení městu Sardy i celému království, když začal pomýšlet na přímou konfrontaci s Perskou říší rozpínající se na východ od Lýdie. Jako štědrý sponzor delfské věštírny dozajista očekával od orákula moudrou a užitečnou odpověď na otázku, jestli má proti Perské říši v čele s králem Kýrem II. preventivně táhnout. Těžko říct, jestli si v Delfách králových darů nevážili, každopádně odpověď králi Kroisovi úplně dobře neposloužila. Věštbu o tom, že když překročí řeku Halys, která dělila ona dvě království, zničí velkou říši, si lýdský král vyložil jako povzbuzení k vojenskému tažení. Když byl ale poražen v bitvě u Pterie v roce 547 př. Kr., asi mu začalo pomalu docházet, že říši, kterou se mu

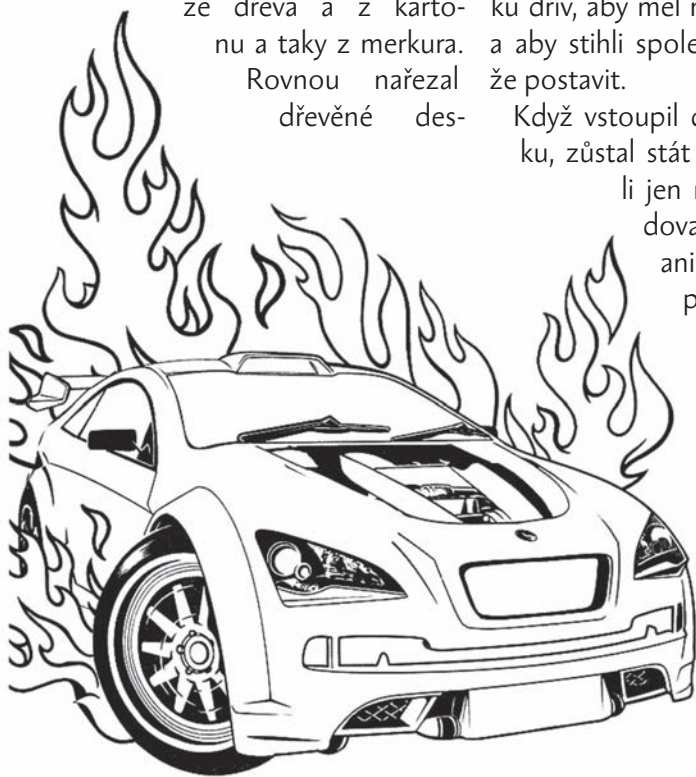
těžila z dědictví minulosti, které bylo na míle vzdáleno současnosti. Varování, kterého se tamní křesťanům dostalo, bylo velmi barvitě. Obyvatelé města, které bylo dobyto ve své historii jen dvakrát, a to vždy skrze plíživé zdolání srázu pod městem, rozuměli nebezpečí příchodu nenápadného zloděje bez jakéhokoliv varování. A ačkoliv Ježíšovo hodnocení duchovního stavu věřících ve městě bylo ostré, stále ve městě žili křesťané, kteří se do mnohonáboženského kultu města nezapojili a které Ježíš za to chválil. Takoví křesťané byli skutečně živí, nejen podle jména, a i přes možné životní obtíže se nočního přepadení bát nemuseli.

Martin Fridrich
učitel VOŠMT

Samík a Hot Wheels

Samík se vřítel do svého pokojíčku jako vichřice. Abyste rozuměli, on sbírá autíčka Hot Wheels. Už jich má třicet čtyři. Moc si přál, aby mu tatínek na ně koupil garáž. Tatínek měl lepší nápad. Vyrobí garáž se Samíkem sám. Tatínek je skvělý kutil. Samík byl nadšený, protože kutit s tatínkem ho vždycky moc baví. Ale jak tu garáž udělají? Jak vlastně bude velká? A kolik bude mít pater? A jak budou jezdit autíčka z horních pater dolů? Na nic nečekal a už nosil materiál na stavbu. Garáž bude ze dřeva a z kartonu a taky z merkura.

Rovnou našel dřevěné des-

tičky a rohové hranolky, kterými to chtěl spojit celé dohromady speciálním lepidlem na dřevo. Šup, šup a už lepil. Jenže pak musel jít do kroužku.

Odpoledne, když se vrátil, chtěl pokračovat, ale čekalo ho veliké zklamání. Jak spěchal, tak sice všechno slepil tam, kde měl, ale nečekal, až to zaschne ve správné poloze, a sem tam některá destička kousek ujela. Celá stavba byla úplně nakřivo, a právě tak

to celé zaschlo. Už se nic nedalo dělat. Samík se mračil, ale nevzdával se. Hned se chtěl pustit do dalšího pokusu, ale všiml si, že nechal otevřené lepidlo – a správně hádáte, lepidlo zaschlo. A aby toho nebylo málo, tak vám prozradím, že Samík si před tím, než se pustil do práce, ani v pokojíčku neuklidil, a dokonce v něm ty dřevěné destičky řezal svou malou pilkou. Piliny byly všude, a jak běhal po pokoji, tak je roznášel i tam, kde ještě nebyly. A přesně v tom okamžiku se vrátil tatínek z práce. Přišel schválně o chvilku dřív, aby měl na Samíka dost času a aby stihli společně kousek té garáže postavit.

Když vstoupil do Samíkova pokojíčku, zůstal stát mezi dveřmi a chvíli jen nevěřicně očima sledoval tu spoušť. Vlastně ani nebyl moc překvapený. Samík zkrátka byl takový do všeho hrrr, ale jen do toho, co ho bavilo. Tomu, co ho nebavilo, se vyhýbal, jak jen to šlo. Teď se jen na tatínka podíval a hned spustil: „Já už ty piliny uklízím!“ Vzal ponožku, kterou měl pod postelí, a začal vřít piliny po pokoji. Tatínek se z toho prachu až rozkašlal, ponožku mu vzal a chytil Samíka za obě ruce, aby nemohl udělat další škodu. Samík se vzdal, sedl si na postel, ale hned vyskočil. Sedl totiž na něco tvrdého, co křuplo. Ouha. To byl zelený blesk – jeho nejrychlejší autíčko. To už bylo moc. Bezradně se rozhlédl a rozplakal se.

Tatínek se k němu posadil, vzal Bibli a v očích mu to jen hrálo. Co asi vy-

myslel? Podíval se na Samíka a řekl mu: „Zastav se na chvíli. Ze všeho se můžeme naučit něco dobrého. Já vím, že když chceš, dovedeš být šikovný. Jenže to je málo. Všechno, co děláš, potřebuje svůj čas. Prostě rozmyslet si, co chceš udělat, jak to chceš udělat, musíš si k tomu nachystat místo, náradí a také si musíš vybrat čas, abys to mohl udělat pořádně a v klidu. Představ si, že by Pán Ježíš věci dělal tak, jako ty. Lazara by sice vzkřísil, ale nechal by ho v hrobě. Petrovi by řekl, že se nemusí bát chodit po vodě, a odešel by. Petr by vykročil na vodu – a žbluňk. Rozmnožil by chleby a ryby a odešel by odtud, a chleby a ryby by pořád přibývalo, až by byly úplně všude...“ Samík se začal usmívat, až se rozesmál na celé kolo. No jo. Pán Ježíš nám mockrát říkal: „Učte se ode mne.“ Ježíš nás pořád učí, že máme být jako On – úplně ve všem. On vážně vždycky všechno udělal pořádně. Tatínek ale pokračoval: „Pamatuješ si na příběh, kdy Pán Ježíš třeba uzdravoval slepého muže? Zeptal se ho, co vidí. Ten muž odpověděl, že vidí lidi, vypadají jako stromy a chodí. Pán Ježíš znovu položil ruce na jeho oči a ten slepý muž pak už viděl všechno zřetelně. Toto jsem se rozhodl, že se chci naučit od Pána Ježíše. Kdysi jsem totiž mamince spravoval žehličku, kterou se mi pak už nikdy nepovedlo dát dohromady. Moc jsem spěchal a celou ji rozmontoval, ale pak už jsem nemohl přijít na to, co k čemu patří, a hrozně jsem se u toho zlobil. Maminka z toho byla celá smutná, to jsem opravdu nechtěl. Nakonec jsem se jí omluvil a šli jsme spolu koupit novou. Takže já od té doby, co jsem zničil tu žehličku, před každou prací poprosím Pána Ježíše, aby byl se mnou, ať práci dělám dobře. Nebudeš věřit, kolikrát mi to pomohlo.“

A tak se oba spolu pomodlili, aby jim Pán Ježíš pomáhal, aby udělali i tu garáž pěkně a pořádně, a pak se pustili do práce. Tak je nechme, ať je u toho nerušíme.

Teta Dana

Rozsypaná káva a vyliaty džús

Blížia sa Vianoce a s nimi aj predvianočné pečenie. To sú chvíle, kedy je moja trpezlivosť vedome vystavovaná skúškam, ale aj tak sa na to neviem dopredu dostatočne pripraviť. Nie, žeby som nemala pečenie rada. Ale milujú ho aj moje dve malé dcéry. Obzvlášť majú radi vaľkanie, rozumejú patlanie cesta, vykrajovačky, najlepšie presne doprostred, natieranie, čiže maľovanie cesta a stola a obrusu a svojho oblečenia, posypovanie sušienok a stola a koberca s dlhým vlasom... Ved' to poznáte. Vtedy si často spomeniem na jeden „moment“, dnes už dva roky starý, ale stále veľmi, teraz už dvojnásobne, aktuálny.

„Mami, ja ti chcem namlieť kávu,“ pribehla moja 2,5 ročná dcéra ku mne hneď ako som do ručného mlynčeka vysypala posledné zrnká mojej bezkofeínovej kávy. So všetkým chce pomáhať a niekedy to je až otravné, ale vždy si pripomínam, že je to investícia do nej a do budúcnosti. „Dobre, takto ti to podržím a ty toč.“

„Nie, nie, ja sama!“ A trhá mi mlynček z rúk. „Ale počkaj, nedrž to za tú... Rúčku!“ Neskor. Vzácné zrnká sa rozkotúľali po koberci a celej dlážke v kuchyni.

V prvom momente do mňa vstupuje zlosť. „Čo som ti vravela? Prečo si nedáš povedať? To preto, že všetko musíš sama! Takto to vždy dopadne!“

Hneď vzápätí si uvedomujem, že som použila silné slová, pretože viem, že zďaleka to tak nie je VŽDY a VŠETKO.

Je veľmi šikovná a chce pomáhať.

Ale je tvrdohlavá a chce veci robiť po svojom. Ved' aj pred chvíľou vyliala džús na stôl, lebo mi odtiaľ išla niečo podať i napriek tomu, že som jej vravela, že to zatiaľ nepotrebujem.

Ale chcela mi pomôcť...

Bijú sa vo mne dva prístupy a pohľady.

Manžel preberá situáciu rozsypanej kávy a ja odchádzam vedľa koiť mladšiu dcérku. A tu ma už bije svedomie a vnímam jemný Otcovský hlas. Vlastne ani nemusí nič povedať. Splytujem samu seba.

Koľkokrát sa chovám presne tak isto voči Bohu Otcu? Tak veľmi si myslím, že pomáhajú, že už viem ako. A ani si neuvedomujem ako Mu nedovolím nechať sa viesť aj v konkrétnych detailoch. Koľko vecí som tak už pokazila. A čo On? Kričí na mňa? Trestá ma? Ticho pozbiera vysypanú kávu a utrie vyliaty džús, pozrie sa na túžbu v mojom srdci a zverí mi ďalšiu úlohu. A nie hocijakú. Napríklad vychovávať dve dokonalé ľudské bytosti, ktoré budú žiť večne. Alebo viesť ľudí do Jeho prítomnosti.

Rozsypaná káva a vyliaty džús zrazu v porovnaní s mojimi hriechmi vyzerajú tak zanedbateľne.

Tečú mi slzy dole tvárou, keď si znovu raz uvedomujem, ako často sa správam ako zlý sluha z Mt 18,23–35. Tak mnoho mi bolo odpustené a tak prísna som ja na iných!

„Pane, ako dieťa prosím svojho Otca, neprestaň ma učiť a viesť. Odpusť mi moju tvrdohlavosť a pýchu. Nech neodchádza odo mňa Tvoja milosť a nech v Tvojej milosti aj ja prejavujem milosť Tvojim deťom. Veľmi Ti ďakujem, že mi odpúšťaš a staré hriechy nespomínaš. Že mi prejavuješ toľko láskavosti a trpezlivosti, že mám odvahu vstať a ísť ďalej. Nech sa táto Tvoja podoba odráža aj na mne vo vzťahu k ostatným.“

A tak prajem veľa rodinnej pohody, lásky, ktorá je trpezlivá a zhovievá, nadhľadu a vzácných chvíľ pri rodinnom stole i jeho príprave.

Slávka Fridrichová
AC Kolín

Za okny tíše sněží

Čas zázraků začíná,
Spasitel se narodil,
Jeho hvězda září nám.

Vánoční čas je tu zas,
sněhové vločky tančí,
na okna kreslí mráz.
Prázdné srdce své teď
Boží láskou naplníme.

Zvony už zvoní,
k modlitbě zvou,
nastal čas vánoční,
Světlo proniklo tmou.

Renata Štastná
AC Brno

Ilustrační foto

Vánoční setkání

Byl Štědrý den. Hustě sněžilo, pravá zima, kterou už dlouho nikdo nepamatoval. Jel jsem autem a vezl poslední dárky pro naše děti. Trochu jsem spěchal, protože jsem manželce slíbil, že do oběda budu doma. Předtím si mě děti ani moje žena moc neužily. V práci jsem býval dlouho do noci a dodělával poslední potřebné objednávky. Firma a moje kariéra byly pro mě na prvním místě. A tak jsem jim chtěl vše nahradit aspoň o Vánocích.

Vánoce... Stejně budu rád, až budou za mnou. Je to jen spousta jídla, papíru z rozbalených dárků, které stejně skončí někde ve skříni. S každým dalším rokem jsem si říkal, jaký to má smysl? Pořád se jen za něčím honím, běželo mi hlavou, když najednou auto začalo divně klouzat a přestal jsem zvládat řízení. Dostal jsem smyk a auto se řítilo do bílé mlhy...

Teď všechno skončí, umřu tady na silnici a už nikdy nebudu moci říct své ženě, jak ji miluji. V hlavě mi běžel film mého života. Od dětství, dospívání až do této chvíle. Byl to jen okamžik, ale i přesto jsem se zděsil! Samé lži, podvody v práci i nějaká ta nevěra.

Bylo toho hodně, za co jsem se musel stydět. Bylo mi špatně a úzko. Pak jsem ucítil velký náraz a bylo ticho.

Najednou jsem uviděl světlo, vycházelo jakoby z velké dálky, ale vrhalo přede mnou stín. Ten stín měl nejprve tvar malé kolébky – vlastně to byly jesličky, pak se změnil a měl tvar velkého dřevěného kříže. Vybarvila se mi moje babička, která milovala nějakého Ježíše a často mi o něm vyprávěla. Prý se zrovna na Vánoce v Betlémě narodil. Já jsem o něm ale nechtěl nic slyšet. Moc jsem na něho žárlil. Říkal jsem jí: „Ty ho máš raději než mě!“ Také se mi vybavilo, že zemřel za hřích každého člověka a třetího dne vstal z mrtvých. Uviděl jsem také bílou postavu, která ke mně vztahovala ruce, a slyšel jsem mírný hlas: „Pojď, natáhni svou ruku a já ti pomůžu vstát, neboj se, jen věř.“ Ten hlas byl krásný, plný lásky a pokoje. Pokoje, jaký jsem ještě nikdy nezažil. Pak se ale ozval ještě jiný hlas, temný a tvrdý: „Ne, ty nikoho nepotřebuješ, pomůžeš si nějak sám, jako vždycky, ty na to máš, jsi přece šéf velké společnosti, máš spoustu peněz a dobré postavení.“

Věděl jsem, že se rozhoduje o mém dalším životě. Musím si teď vybrat! Buď půjdu za světlem, kde ovšem vyjdou najevo všechny moje podvody a já zřejmě o všechno přijdu, nebo za tmou, kde zůstanu vše skryto.

A zase ten obraz babičky a její slova: „Ježíš je ta cesta, pravda i život... On miluje člověka, ale nenávidí hříchy...“ A znovu ten tvrdý hlas: „Neposlouchej, jdi si dál za svým cílem a budeš nejlepší.“

Najednou jsem věděl, co udělám. Aspoň jednou v životě chci poslechnout a udělat to, co mi babička říkala. Měl jsem jakousi zvláštní jistotu, že ta postava v bílém je Ježíš. Bez dlouhého váhání jsem obě své ruce natáhl k bílé postavě, která se už pomalu začala vzdalovat, a z posledních sil jsem vykřikl:

Vánoční

Immanuel vánoční
půjde i na půlnoční,
když nás kvůli covidu
omezují v pohybu,
co bude víc: „Nebojte se“,
či andělské: „Radujte se...“

Na Štědrý den s koledami
zůstaneme dva tři, sami,
a tak pozná každý z nás,
co znamená vprostřed vás...

Immanuel novoroční,
každodenní, celoroční,
to je naše naděje!
Vítejte ho, přátelé!

„Ježíši, pomoz mi, zachraň mě, prosím!“ Potom se vše ztratilo.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale uslyšel jsem, jak mě ten pokojný hlas volá jménem a ptá se: „Chceš se opravdu vzdát všeho, co jsi doposud získal? Když se ke mně přiznáš, ztratíš firmu, přijdeš o spoustu peněz. Já ti nabízím odpuštění, lásku a život v pokoji. Můžeš se ještě rozhodnout.“ Neváhal jsem ani na okamžik: „Už jsem se rozhodl, nechci žít dál v podvodech, lžích. Chci, abys můj život i celou moji rodinu vedl ty, Ježíši.“ Po tomto vyznání se mi nesmírně ulevilo a do mého srdce přišla radost a velký pokoj.

Cítím, jak mnou někdo mírně třese a ptá se, co mi je. Otevírám oči a vidím nějakého člověka, který ke mně mluví. Jeho hlas je ti chý, mírný, plný laskavosti. Stále hustě sněží a já se pomalu s jeho pomocí pokouším vstát. Postupně zjišťuji, že mi vlastně skoro nic není. Jen nějaké škrábnutí a modřina. Zato auto dostalo pořádně zabrat. Sjel jsem ze silnice a cestou jsem se asi několikrát převrátil a skončil uprostřed pole. Muž, který mě jako zázrakem v tom hustém sněžení našel, mě vzal k sobě do auta i se všemi věcmi, které jsem vzal. Zavezl mě až před dům s tím, že se o moje nabourané auto postará. Nemusím nic řešit, jen jít domů a být o Štědrém dnu se svojí rodinou. Byl jsem mu nesmírně vděčný za pomoc a stále mu jen děkoval. Ten jeho mírný a laskavý hlas, ten nikdy nezapomenu. Odemкнуl jsem dveře do domu a otočil se, abych svému zachránci ještě zamával na rozloučenou, a nikde nikdo. Zmizel. Prostě byl pryč.

Vešel jsem dovnitř, zhluboka se nadechl a řekl: „Děkuji Ježíši, že jsi mě zachránil, moc ti za vše děkuji.“ Věděl jsem, že od této chvíle bude můj život už úplně jiný a Štědrý den bude pro mě oslavou mého nebeského Přítel.

Renata Štátná, AC Brno

„Kde jsi říkal, Jaromíre,
že jsi koupil
tu novou hvězdu?“

Vánoční písně

Mami, my jsme se učili ve školce vánoční píseň!

„Jo? No to je bezva, jakou?“

„Já už si to moc nepamatuju. Nějaký *hajlom, hajlom*, tydlidom.“

Takhle nějak začala éra vánočních písní s neotřelými texty. Školky, vánoční dětská vystoupení a besídky. Nekončící zdroj dětské poetiky a mého nevadnoucího úžasu nad tím, jakou si děti vlastně vytvářejí představu, o čem jsou Vánoce.

Hajlom, hajlom, to byl teprve začátek. Což teprve, když jsme trénovali ve sboru vánoční vystoupení, které vrcholilo písní „Pán Ježíš se narodil, aby hříchy světa smyl“. Krásná píseň s poselstvím, které se uzavírá jakousi výzvou k akčnímu kroku:

„Těžko tomu věřit, musíme za ním jít. Poznat jeho srdíčko, rozjasní se nám líčko...“

Dojímala jsem se nad tím, jak krásně to dětem jde. Dokud jsem nezjistila, že všichni ce-

lou dobu zpívají „rozjasní se na mlíčko“. Což samozřejmě dává smysl, že ano. Miminko Ježíš, mlíčko, to je jasné, že se rozjasní srdíčko. Dobrá. S dětmi jsme si text rozebrali a vysvětlili, pak přišlo vystoupení. Děti pod vlivem trémy byly rády, že vůbec něco zaspívaly. Takže tam stejně švihly to mlíčko. Ale co. Jediné oko nezůstalo suché.

V jiném roce jsme vytvořili téměř muzikálové drama, kde byli kromě standardních pastýřů, andělů a ovcí také učedníci. A píseň „Dvanáct učedníků“. Píseň velmi užitečná. Naučíte se učedníky jako nic. Kdykoli jsem tázána na učedníky, přehraju si ji v hlavě a jsem za chytrou. Píseň je rychlá, rytmická, naši kartonoví učedníci, kteří vznikli za účelem toho vystoupení, se v rukou dětí roztančili ve druhé části první sloky: „... Bartoloměj, Jidáš, Tadeáš a Šimon, Alfeův syn Jáááákub, cedník Matouš sám...“

„Jak, cedník? Co je to cedník, děti?“

„No s tím se cedí nudle.“

„A co to má co dělat s učedníkem Matoušem?“

Ve světě fantazie přítomných dětí to nebyl žádný problém. Vysvětlovali mi to jeden přes druhého. Matouš postupně nabýval podobu moderního šéfkuchaře. Ono taky, přiznejme si upřímně, když je člověku osm let, lépe se mu chápe cedník než celník. Snaha

vysvětlit dětem systém výběrčíh daní v římské provincii kolem počátku našeho letopočtu vyzněla poněkud rozpačitě. A ze zamračených pohledů některých dětí jsem vyčetla jasné poselství, že oni stejně chtějí zpívat o Matoušovi – šéfkuchaři s *cedníkem*.

Od těch dob si dávám záležet, abychom si s dětmi vysvětlovali texty písní, a to nejen vánočních. Považuji za důležité lehce dohlédnout na to, aby teologie dětí nebyla ovlivněna špatným pochopením písní. Přece jen je rozdíl, jestli si myslím, že Bůh je záštitou má nebo že Bůh je *zlá štika malá*.

Nicméně zábavné výklady vánočních písní dále zajišťovala vystoupení ve školkách. Děti se mnou příležitostně diskutovaly o textech různých koled. Od otázek *které noviny se roznášejí z betlémské krajiny, přes Ježíška panáčka, kterého chtěly děti polívat, až po aktuální vrbu košatou, hej hej, poleva*.

S touto písní ale naše nejmladší dítě odhalilo další level využití vánočních písní. Celou si ji přizpůsobilo k tomu, aby nám takticky sdělilo své vánoční požadavky. Podělím se s vámi o celý text, třeba pro inspiraci vašim dětem:

Stojí vrba košatá, hej, hej, poleva, na ní Háňa Pencová, hej, hej, poleva.

Přišla na ní máma Pencová, hej, hej, poleva, natahuje na ní hlavu, hej, hej, poleva.

Pojď, má Háňo, pojd domů, hej, hej, poleva, a já domů nepůjdu, hej, hej, poleva.

Já chci aspoň tři Elzy, hej, hej, poleva, jinak domů nepůjdu, hej, hej, poleva.

Takže takhle nějak naše dítě sdělilo velmi přesně a kreativně své potřeby. Přemýšlím, že letos vytasím stejné zbraně. Jen zatím nevím, které své přání nejlépe rytmicky uchopit. Tři Elzy nejsou zrovna to, po čem prahnu, ale co to vlastně je? Tři hodiny ticha? Tři dny na pláži? No, asi zůstanu nohama na zemi a zkusím třeba tři knihy, to by mohlo i klapnout. Hej, hej, poleva.

Ida Pencová, AC Kolín

Háňka s Elzou, archiv autorky

Nebylo místo

Nebylo místo v hostinci
a pastýři jen prostinci
přišli se kouknout do chléva,
kde matka dítě kolébá.

Místo jsme ale nejspíše
neměli my pro Ježíše,
vždyť jenom ti, kdo uvěří
otevrou, když je u dveří...

Stromek, dárky, půlnoční,
provází dny vánoční,
jenom o tom to však není,
je to Krista narození.

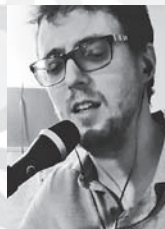
Přeji, aby vaši mysl
naplnil ten pravý smysl.

Atmosféru pozitivní
ať starosti neovlivní,
aby vše, než mrkneš okem,
nezmizelo s novým rokem.

Foto: Jiří Malý, AC Hlinsko

Koleda

Coby písničkář, který celkem žije hudbou, bych se chtěl podělit o takové „vánoční hudební okénko“. Jelikož vlastní vánoční písničku nemám, vypůjčím si song „Koleda“ od skupiny Traband. Text, ačkoli není vánočně krásný, blyštivý jako ozdoby, pojednává o realitě života víc, než by se na první pohled zdálo: „*Na lavičce v parku, přikrytej novinama, leží nákej chlápek, spínu za nehtama... s prázdnou lahví meruňkoviče. Vločky snášejí se na jeho mastný vlas, na dřeváky boty od Armády spásy, tak tu zase máme bílý Vánoce.*“

Mám rád bizár, lidi, co jsou netradiční, netuctoví. Proto mám rád i tuto píseň, která jaksi vybočuje z klasického pojetí Vánoc, jak ho známe a jak bychom ho čekali. Nicméně refrén zjevuje zajímavou pravdu: „*Ježíšek zase nepřišel, jen zlatý prasata a bílý sloni, asi se někde zapomněl jako předloni, jako loni...*“

Nejsem sice přímo jazykovědec, ale povšiml jsem si zajímavého tvaru věty „asi se někde zapomněl“, který vytváří hezký dvojsmysl. Buďto se Ježíš někde zapomněl a nepřichází, nebo tu je a my jsme ho někde zapomněli. Tuto otázku si musí každý zodpovědět sám. Slavíme na Vánoce Ježíšovy narozeniny, nebo se nám Ježíš ztratil v cukroví, shonu a cinglárkách?

Písni neubírá šmrnc a údernost ani další sloka: „*Na lavičce v parku, skrčený pod kabátem, možná se mu zdá o řízku se salátem, o čistém prádle, o teplý posteli. Mráz mu jeho tvář zkrivil do grimasy, nauždy bude spát, na věčný čas, s přimrzlým úsměvem šťastný a veselý.*“

Závěr se mi zdá téměř eschatologický. Kdekdo z nás sní „o řízku se salátem, o čistém prádle, o teplý posteli“ ve formě narovnaní nespravedlnosti světa, konečného vítězství nad hříchem (v našem životě i obecně vzato). Kdo z nás netouží po vítězství nad smrtí, vítězství Ježíše v našem životě a v životě našich blízkých? Ten řízek zkrátka může mít mnoho podob.

Stejně jako situace bezdomovce v této písni, i naše situace může být silně neuspokojivá. Jednoduše toužíme po dokonalosti nebe, kterého se nám ne vždy úplně dostává. Proto bych chtěl připomenout, že Ježíš se nikde nezapomněl. Je tady a teď. Vánoce

jsou o něm a my bychom na to měli brát zřetel. A to bez ohledu na to, zda nás drtí covid, nebo ne, zda se nám daří a nic nám moc nechybí. Ježíš je tu a je stejný včera, dnes i navěky.

Co napsat závěrem? Pokud to na vás bylo moc bizarní, možná vám přijde k chuti některá z mých písní z alba „Oranžová“, které najdete na mých stránkách www.ota.faldynovic.cz, Spotify i YouTube.

Přeji vám všem hezké svátky a požehnaný nový rok.

Ota Faldyna, AC České Budějovice

Po noční

Na Boží hod vánoční
jsem vždycky jak po noční
a sváteční hávy
pro tu chvíli slávy
jsou už z dárků v popelnici
jako smutní trošečníci.

Všechno kouzlo okamžiku
se z zimního obratníku
vrací, aby Vánoce,
přineslo až po roce.

Boží hod vánoční
je vždycky náročný,
naplněné sny se bijí
s novoroční nostalgii.
Vánoce jsou veselé,
takže úsměv, přátelé!

Mezi námi

Tam, kde letošní rok ubral na možnosti kontaktu, připomíná téma adventního a vánočního vysílání blízkost, která je nepřekonatelná – „Mezi námi“. Právě takové místo si zvolil Bůh svým příchodem na svět v lidském těle, v malém Ježíšovi v jeslích.

Téma „Mezi námi“ bude proznívat od 1. prosince každý den v okénku **adventního kalendáře** (pondělí–pátek a neděle 8:00 a 18:00, sobota 7:50 a 18:00, v neděli navíc i v poledne). Letos v něm budou ke slyšení slova členů redakce a nejbližších spolupracovníků.

Od Štědrého dne do Štěpána vám po 11. dopolední dáme nahlédnout do života tří manželských párů. Jak slavili své minulé, první společné Vánoce, prozradí 24. 12. **Tomáš a Natálie Koutečtí**. O grandparentingu a nejen o něm mluví 25. 12. v hodině před polednem **Radek a Dagmar Kalenští**. Mezi časy se ocitneme 26. 12. s **Jiřím a Dášou Pospíšilovými**.

Sváteční večery po 19. hodině ozdobí setkání, která jdou do hloubky. Na Štědrý den přemýšlí Kateřina Hodecová se zástupcem biskupa Apoštolské církve pro misii **Petrem Rattayem** o tom, jak pečovat o své srdce. Boží hod vánoční se ponese ve znamení rozhovoru Lucie Endlicherové se starozákonníkem **Petrem Slámou** – jak mluví Bůh s lidmi? K toulkám minulostí pozve 26. 12. Lída Hojková a její host, historička **Ester Pučálková**.

K vánočnímu a novoročnímu vysílání neodmyslitelně patří **bohoslužby** – ta štědrovečerní nabídne po 23. hodině záznam ze sboru CB Praha-Šeberov s kázáním **Roberta Harta**. V dalších dnech je bohoslužba připravena vždy v 9:00; nabídneme slova **Aloise Boháčka, Marie Bubikové** nebo **Jiřího Míška**.

Nezapomínáme na děti – v pohádkovém čase v 8:30 nebo po 13. hodině se dostane třeba na půvabnou vánoční knihu **Ivana Renče Ušatý osel, nebeský posel** nebo na klasičku – **Dášeňku Karla Čapka**.

Na Silvestra ve 21:00 připomínáme Chlebičky, CD **Bratrů Ebenových**. Na poslechovou hodinu pak naváže výroba nefalšovaných chlebičků, u které **Jakubu Limrovi** asistuje Lída Hojková.

Jak se ohlížet s výhledem dopředu? Otázka, kterou na sklonku roku pokládá Kateřina Hodecová terapeutce **Noemi Komrskové** – poslechněte si odpověď na Silvestra po 19. hodině.

K poslechu a zažití toho bude ještě více – všechny informace hledejte na www.radio7.cz a FB [radio7cesky](https://www.facebook.com/radio7cesky).

Těšíme se na vás.

„V dnešním on-line kázání si povíme, jak mají muži milovat své ženy!“

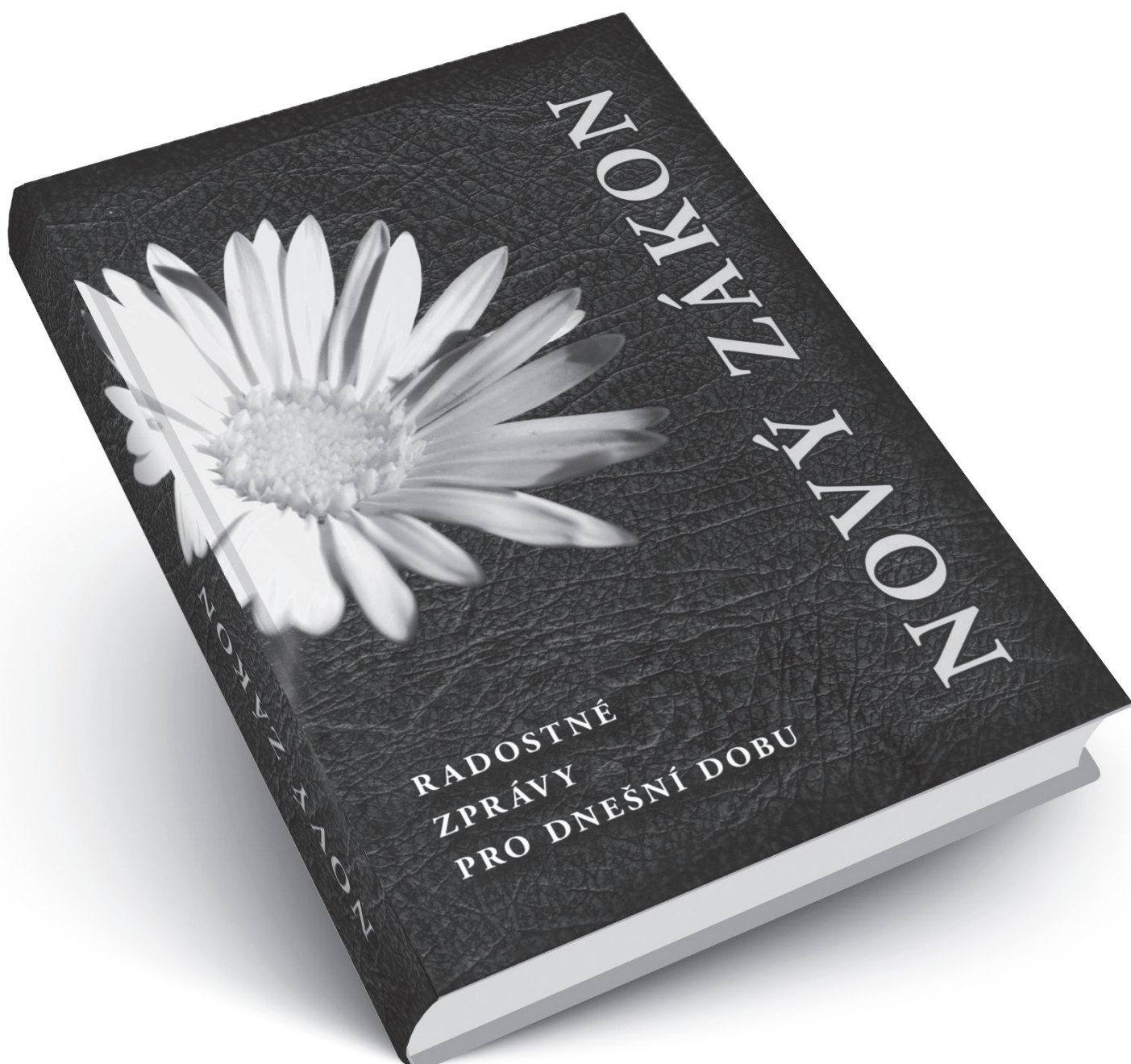

Foto: Jiří Malý, AC Hlinsko

*Milí čtenáři,
přejeme Vám příjemné prožití vánočních svátků
a Boží požehnání do nového roku 2021.*

Vaše redakce

S parafrázovaným překladem Nového zákona od Josefa Kurze jsem se poprvé setkal v našem sboru, když náš pastor na jeho základě vysvětloval hlubší význam určité biblické pasáže. Zajímavý způsob překladu doplněný výkladem přímo v textu mě velice zaujal, zejména jeho snadná čtivost a srozumitelnost. Josef Kurz se snaží výrazy, jejichž význam je nám při četbě klasických překladů skryt, vysvětlit přímo ve větě v souladu s jinými místy v Písmu. Tento způsob umožňuje čtenáři spatřit poselství konkrétních pasáží v nových souvislostech a přemýšlet o něm v širším kontextu. Při mnohých příležitostech, kdy jsem hledal

hlubší význam konkrétních biblických pasáží, se pro mne překlad Josefa Kurze stal velmi vítanou pomůckou pro srovnání s dalšími „doslovnějšími“ překlady. Často se totiž stává, že když čtu některé verše ve svém oblíbeném překladu, znám je víceméně nazpaměť a jejich hlubší význam mi unikne.

Kniha obsahuje i bohatý souhrn úvodů k jednotlivým knihám Nového zákona, množství dodatků a vysvětlivek (zabírají téměř jednu třetinu knihy). Zvláštní význam pro mě mají souhrny na konci každého úvodu ke konkrétnímu listu, kde autor shrnuje, co jsme se naučili. Jeden z mých oblíbených je u Listu Jakubova. Josef Kurz na zá-

kladě studia tohoto listu vytváří „desatero lásky k Bohu“ a „desatero lásky k člověku“, přičemž každý jednotlivý bod podpírá odkazem na konkrétní verš v Jakubově listu. Na stejné stránce můžeme rovněž nalézt „dvanáctero“ znaků mrtvé víry, která nečiní to, co vyznává, s následným povzbuzením pro ty z nás, kteří upřímně touží následovat Pána.

Přeji vám, aby se vám tento překlad stal požehnáním a novým nástrojem, pomocí kterého budete moci objevovat nádherná tajemství, jež pro nás Bůh ve svém Slově připravil a který vás povede do hlubšího vztahu s naším Pánem.

Daniel Dvořák, AC Čáslav

Encounter nebyl naší první zkušeností

V ŽvK 10/2020 jsme čtenářům představili hudební kapelu ONMY, která vzešla z AC Kroměříž. Využili jsme jejich „kontaktů“ a znalostí ACéčkové hudební scény k tomu, abychom vám mohli zprostředkovat rozhovor s další kapelou. Nyní vám tedy představujeme Place worship...

Milá kapelo Place worship, dostala jsem na vás tip od kapely ONMY... Zjevně ve vás vidí potenciál, a možná i konkurenci... ☺ Mohli byste se čtenářům ŽvK představit?

Ahojte, jsme chválicí kapela mládeže sboru AC ze Zlína. Díky ONMY za nominaci! Jsme vděční, že se můžeme navzájem podporovat. Place worship od svého vzniku stojí na dvou vedoucích – Kláře Janíčkové a Jakubu Šimkovi. Nemáme však stabilní uskupení, proto na veškeré akce jezdíme pokaždé v jiné sestavě. Baví nás zapojovat do chval lidí, kterým pro chválu hoří srdce, a dáváme jim tak šanci tuto touhu realizovat.

Jak vaše kapela vznikla, koho a proč napadl název Place worship?

Fungujeme od ledna 2019 a jméno Place worship je odvozeno od názvu naší mládeže – Place.

Vaše první mimozemské vystoupení asi bylo na loňském Encounteru. Byli jste zřejmě nováčky i pro publikum.

Pro většinu publika jsme možná nováčky byli, každopádně Encounter nebyl naší první zkušeností. Povědomí o naší kapele určitě vzešlo i z předchozí aktivity ve chválách některých z hudebníků. Vystoupení pro nás bylo zásadní v mnoha ohledech, udělali jsme velkou sestavu, která měla být top, ale bylo toho pro krátké období chystání až moc. Tak se určitě dalo najít něko-

lik momentů, kdy jsme nebyli sví. Věříme, že ale i tak jsme mohli předat chvály, skrze které mluvil Bůh. Slyšeli jsme tedy kladné i záporné reakce, ale velké plus a hřejivou vděčnost máme z toho, že pozvánka přišla i na letošní ročník, který nakonec byl

pouze v omezeném online provedení, bez chval. ☺

Jaké chvály tvoří gró vašeho repertoáru?

Nejlepší bude si nás někdy živě poslechnout, ale jsou to chvály převážně novější, třeba Oceán, Meno Ježíš anebo Tvá láska, K tebe můj Boh jsou velmi oblíbené a silné chvály.

Snažíte se být ve hraní věrni originálu, nebo máte vlastní aranžmá?

Hodně se přizpůsobujeme obsazení nástrojů, takže se v tom snažíme hodně hledat vlastní styl.

Hrajete i nějaké „starouše“?

Spíše než na stáří chval nám záleží na obsahu textu, nemáme problém hrát starší chvály, pokud jsou srozumitelné pro mladou generaci.

Co je největší touhou kapely Place worship?

Naší touhou je umět vtáhnout lidi do chvály, aby mohli skrze Place worship prožívat čas v blízkosti Boha.

Zatím jste v kapele sami výborní muzikanti. Co když ale přijde někdo, kdo hudebně moc zdatný není, ale srdce mu hoří pro chválu a moc by chtěl chválit s vámi? Vezmete ho mezi sebe? Je pro vás důležitější hudební odbornost, nebo vydané srdce?

Zatím jsme se v takové situaci neocitli, ale myslíme si, že Bůh má pro každého z nás své místo a pozici, ve které může

Baví nás zapojovat do chval lidi, kterým pro chválu hoří srdce, a dáváme jim tak šanci tuto touhu realizovat.

plně rozvíjet svůj potenciál pro službu. Věříme, že talentovaný a zapálený člověk prostě půjde vidět a najde své místo. (ve chválách)

Kdo je vaší cílovou skupinou? Koho chcete svými chválami oslovit?

Převážně mladou generaci. ☺

Chystáte se „prorazit“ i na jiné křesťanské akce, jako třeba Kristfest?

Snažíme se budovat a rozvíjet ve chválách nezávisle na tom, na kterých akcích bychom si mohli zahrát. Nicméně Kristfest, Encounter a další skvělé akce jsou super cíl a výzva, odměna a určitý důkaz toho, že věci děláme správně. Tak třeba další rok? ☺

Přemýšlíte i o vlastní tvorbě?

Vlastní tvorbu zatím nemáme, naším cílem v tvorbě je momentálně definovat svůj styl.

Klára Janíčková

studuje na gymnáziu ve Zlíně. V pěti letech začala hrát na violoncello a hudba se stala její nemalou součástí. Byla pro ni únikem od světa a způsobem, jak vyjadřovat emoce. K chválicímu týmu ji to táhlo hlavně v průběhu hledání, jak a čím Boha oslovit. Je moc vděčná za možnost sloužit ve chválách. Ve volném čase ze všeho nejraději chodí do přírody.

Jakub Šimek

Má 28 let a miluje Place. Ke chválám se dostal asi ve 12 letech, kdy tehdejší vedoucí mládeže inicioval vznik asi 7člené kapely. Poslední dva roky si kvůli rozlétaným členům a vyššímu věku dali pauzu. Bůh ho pomaličku a nenásilně vedl až do služby jednoho z vedoucích chval. Nedávno se zapojil do nové worship služby, od které čeká naplnění dalších z mnoha snů, ale prozatím je třeba přečkat virovou krizi. ☺ Pracuje na směny. Ve volném čase je producentem hudby pro širokou veřejnost, přátele nebo pro sebe a své projekty.

Líbí se vám časopis Život v Kristu?

Rádi byste ho četli i nadále? Nově jeho vydávání můžete podpořit i finančně na čísle účtu: **2000731339/2010** variabilní symbol: **504**

Děkujeme!

Vaše redakce

QR kód pro platbu přes platební bránu

Pro sponzory

Všem prognózám navzdory dokonce i „Život v Kristu“ musí shánět sponzory nebo zvýšit prodej listu.

Je to jenom prosba malá, co bych nejvíce si přála a v úvodu dnes tu píšu nejlepšího z časopisů.

Jeho řádky můžou místem změnit vás na život s Kristem!

Číslo účtu dobře znáte, v časopise též ho máte, pošleme vám potvrzení vašich daní pro zlevnění. Štědrého dárce, (ten verš je znám) mladého, starce, miluje Pán.

Neslouží to, přátelé, k vytváření zisku, peníze jsou potřeba každý měsíc k tisku... A tak dřív než bude leden, objednejte aspoň jeden, celý ročník Života v Kristu, to je jistota!

Jak dlouho spolu hrajete? Jak často se scházíte a zkoušíte?

Hrajeme spolu rok a půl. Pořád je pro nás výzvou ustálit pravidelnost zkoušek. Hrajeme však spolu každý týden na Place, a tím se neustále posouváme a sehráváme.

Jak vnímáte svůj společný duchovní život? Modlíte se společně?

Chceme, aby Bůh skrze naše chvály mohl promlouvat do srdcí. Vnímáme, že si nás Bůh do této služby povolal, protože z vlastních sil bychom nikdy neměli tuto možnost. Proto ano, modlíme se společně a rádi, chceme do chval volat Boha a jeho vedení.

Dokázali byste případně i ze svého středu „vyloučit“ někoho, kdo by duchovně nějakou dobu „haproval“? Popř. jak s takovými situacemi jednáte? Jestli vůbec kdy nastaly...

Mít lidi, na které se můžeme spolehnout, nepochybovat, jestli dodrží, co slíbili, je pro fungující worship team základ. Proto v samotném jádru Place worship máme snahu tento základ udržet zdravý a pevný. Tito lidé jsou ve chválách několik let a jejich služba je jakýmsi závazkem. Novým lidem, kteří mají touhu se do chval zapojit, dáváme svobodu v rozhodnutí.

Čeho byste chtěli jako kapela dosáhnout?

Neustálého progresu. Jednoduše abychom nepřestávali růst, abychom se posouvali a mohli dávat neustále prostor novým mladým lidem s potenciálem chválit.

Za co se mohou čtenáři ŽvK přimlouvat?

Za vytrvalost a růst ve službě, nové příležitosti. Moc děkujeme!

Děkuji za rozhovor.

—ib—

MULTIPLATFORMNÍ EVANGELIZAČNÍ NÁSTROJ

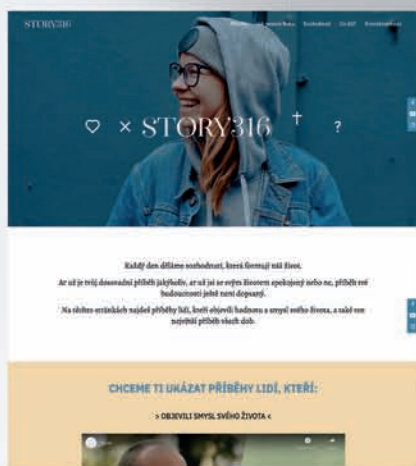

STORY316

BIBLE STORY316

Nové zákony obsahující kromě Božího slova také svědectví lidí a kroky k přijetí Ježíše

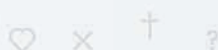
WEB STORY316

Webové stránky obsahující video-svědectví o Boží moci a Jeho lásce k lidem

BROŽURKA STORY316

Brožurky v jazykových mutacích tématicky zaměřené na věkové skupiny a zvláštní příležitosti

CÍLEM TOHOTO PROJEKTU

je přinést lidem evangelium prostřednictvím příběhů dalších lidí, vést je k životu s Bohem a propojit je s křesťany v místních sborech.

JIŽ BRZY

sociální sítě, online kurzy, mobilní aplikace, merch a další

www.story316.cz

PRO VÍCE INFORMACÍ

pro sbory a partnery navštivte www.story316-promo.cz